

פנימי

ליוצא למלחמה בית דוד

המִלְחָמָה

ימות המשיח, תר האלול י"ג-י"ג תמןו | לודע טשרטם ושותה

לודע טשרטם

קָדְשָׁתָ מַלְכֵת

...ותיכף ומיד בשבת זו, לפני סיום הדיבורים בהתוועדות ועאכו"כ לפני תפילת מנחה, זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא "נעימים זמירות ישראל" ("יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ... כדוד אביו"), שפועל בכוא"א מישראל את העניין ד"כל הנשמה תחוליל-ה הלאולי-ה", ובהתחלת ספרו "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים" - וברורו שהוא קאי על כל אחד ואחד מבני ישראל, כיוון שהוא רוח הטומאה בעבר מן הארץ", שהוא קאי על הימים שבהם נמצאים עכשו, כמדובר כמה פעמים שעומדים כבר ב"ימות המשיח" - אמנים לא באמצעות אלא בהתחלה ("אין די ערשתע טעג"), כיוון שתיכף ומיד זוכים לגאולה האמיתית והשלימה.

משיחת ש"פ חוקת - י"ד تمוז ה'תנש"א - דברי משיח ה'תנש"א ח"ד ע' 232

יהי אדוןנו מודנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

בשיחות נא-نب הרב זלמן ניסן פנחס נוטיק – משפיע הישיבה
בקב"ה, והרבי מורה לחסידים וגם לקב"ה כיצד יש
לנהוג בתקופה החדשה. תוכן הדברים הוא שבתקופה
זו (בניגוד לתקופות קודמות) אין צורך שלפני כל
עליה תהיה ירידה ולפניהם כל התפתחות יהיה משבר
כי בימיו המשיח העליה היא מטובה בקדושה
גופא ואין ירידה כלל ועיקר. ובוודאי שאנו בחסידים
אומרים אמן אחורי דבריו של הרבי מלך המשיח וגם
הקב"ה אומר אמן, ותיקףomid רואים את הדברים
בעיניبشر.

בנוסח הכל הנ'"ל:

כל אחד מהתמיינים בנוסח לשמרת הסדרים בהקפדה
יתירה ובמילוי מדויק כדבאי למהו, יגש ל'עשה לך'
רב' שלו וישאל מה היא ההחלטה האישית שעליו
לקבל כדי לזרז ולמהר יותר את רפואי הרבי
ריי"צ 'אהבה היא חוט המקשר...', וכל תלמיד חש
לא ספק את אהבותו העצומה של הרב
חולוי"צ גינזבורג. על כל אחד להתבונן בדברי הרבי
(בעוד שבעל ישיבה בכל העולם
כולו ובכל חוג שהוא מנוצלים ימי
בין הזמנים למנוחת אנשי הצotta,
יש איש אחד בעולם - והשי"ת
ישלח לו רפו"ש - שבסמך
עשרות שנות עבודתו, מנצל
את ימי המנוחה לבקר בכל בית
של כל אחד מתלמידיו ולעוזדים
בגשמיות ורוחניות. גם אני זכית
לביקורים רבים שלו שמאד עודדים
את רוחי). וא"כ זה הזמן שלנו להחזיר לו
אהבה בהחלטות אישיות בנוסח להחלטות הקודמות
הכלליות.

במיוחד יש לשים דגש על אחדות בין התמיינים
ובדברי הרבי בהזדמנויות שונות שהבן קרו אירועים
מצעריים שענין האחדות הוא כתריס בפני הפורענות,
וכן היה בקאר מוחך בלימוד ענייני גומ"ש ובפרט
בדברי הרב חולוי"צ גינזבורג בדבר מלכות נא-نب (בלি
לפספס הערות ושולוי הגליון כדרך בקודש).

ויהי רצון שתיכף ומיד ממש תחוועד כל הישיבה
ובראשם הרב לוי יצחק גינזבורג ואני הח"מ מתחזק
בריאות איתה, והתווועדות הראשל"צים תתחבר
להתווועדות הגדולה בהtaglotו המלאה ומהושלתה
של הרבי מלך המשיח שליט"א בבית המקדש השלישי
במהרה בימינו אמן.

יחי אדוןנו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ב"ה, יום חמישי ר"ח تمוז

לאחיה ורعي התמיינים – שלום וברכה!

בשנתים האחרונים חוותה ישיבתנו הקדושה כמה
משברים בתחוםים שונים ומגוונים, חלום בענייני
בריאות ל"ע (שפגעו בהנהלה הקדושה ובמספר
בחורים) והן מבחינה כלכלית.

אנו יודעים וגם זוכים לראות בחוש שלא עוזב הרועה
את צאן מרעיתו ולא רק שהישיבה לא התמוטטה
ח"ז, אדרבה היא נמצאת בתנופת פיתוח שלא הייתה
כolumbia שליט"א חי וקיים ופועל בישיבתנו הקדושה
לרווחה ולהקימה מאותם קשיים שאינם פשוטים
כל ועיקר.

הרבי שליט"א מלך המשיח מלמדנו בשיחותיו
הקדושים שיש לזכור כמה דברים:

א. שהקב"ה הוא טוב ומטבע הטוב להיטיב.

ב. שהוא משגיח בהשגחה פרטית
בכל פרט בבריאות כיצד להיטיב לו
ובמיוחד על עם ישראל, עם קרובו.
שההבתו לכל אחד ואחד מהם הוא
כמו לבן יחיד שנולד להוריהם זקנים
לעת זקנתם.

ומוסיף הרבי עוד יתרה מזו –

ג. שכשם שאבא דואג לבנו לא רק
ברוחניות אלא גם בגשמיות, כך גם
אבינו הרבי מלך המשיח שליט"א דואג
לכללות הישיבה הן בגשמיות והן ברוחניות.
וככל שנאמין בזה יותר, נבין ונרגיש ונשתדל להיות
בשמחה – כך במהרה יותר הכל יתהפוך לטובה בטוב
הנרא והневה.

אני מదמין את עצמי יושב כעת מול הרב לוי יצחק
гинזבורג ומתוועד אליו ושאלנו מה כדי לעשות בעת
הזאת והוא פורס לפניו את שיטת הרב לוי יצחק הלא
היא שיטת הרבי מלך המשיח שליט"א, האומרת:

א. להוסיף בשמחה ובטהון בה, והבטהון עצמו יביא
את הישועה.

ב. שלא יפגעו ח"ז סדרי הישיבה. אדרבה ואדרבה
דווקא בעת הזאת יש להוסיף (על אף הקושי שבדבר)
בהקפדה יתרה על סדרי הישיבה הן בנגלה והן
בחסידות לזכותו ולרפאתו, ובוודאי שהשינוי הרוחני
יביא תיקף ומיד את השינוי הגשמי כפשוטו ממש
בגוף ובנפש.

כל לאלוקות

המשיח שליט"א מסביר בשיחת מקץ תנש"א. לימוד ענייני גאות"ש, לימוד ומחשבה וההתאמות מציאותו של נצחות חי הנשיא מביאה לא'אה' בכל פרט ופרט בחים, הכל מזמין ומסיע לנקודה.

כל עמוד ברחוב שרואים מיד מתעורר 'אהה' הריזה מתאים לתליית דגל משיח ולפרסום בשורת הגאולה... כל אדם שאנו פוגשים הוא נועד כדי שנפרנס ונשוחח עמו על בשורת הגאולה. כך הלהקה למעשה נקשר עצמנו ל'וראו כל בשר' ונרגיש במוחש יותר את התהווות הייש הנברא מעוצמות א"ס.

כל האמור לעיל מביא אותנו בצורה מדוייקת יותר לעניינים של התמימים, ש'עיקר עניינו של תמים הוא לימוד התורה', יתירה מזו בשיחת ט"ז בשבט תשל"ה הרב שלייט"א ציווה אותנו לכבות את העולם על ידי התורה (ולא רק לחטוב עצים ולשאוב מים וlayerבם בסודה וקמה...).

ולעתיד לבוא כאשר מלאה הארץ דעה נעמוד בחוד החניטה, וגם כיום מוכחה מהשתה שכשרואים אברך ובתווך הדברים משלבים רעיון בנגלה ובחסידות או סתום כ舍מדברים ב'שפה זו' זה פועל שלא בערך, אם כן פשוט שעבור בשורת הגאולה מוכראים להיות שקוועים בלימוד.

ויתירה מזו:

עצמ זזה שרואים ומוצאים את העניינים הגאולתיים שבאסור חמץ, תערובת חמץ, וביטול בשישים או במשהו, היינו שרואים בתוך עניינים אלו - הנלמדים עתה בישיבה (בסוגיה בפסחים בדפים כת - ל) את משיח ואת ענייני הגאולה - הריזה בדיק מה ש牒קש הרב שלייט"א, זה פועל בסופו של דבר את 'אהה' כיצד הכל זה גאולה וזה מה שפועל את התגלות המלאה והמידית.

יחי אדוןנו מורה ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

זכיתי וזכה להולד לדור ששמע באוזנו וחש בברשו את האש היוקדת של בשורת הגאולה והחיות המתלקחת עד ההתגלות. זכרוני שפעם סיפר לי בחור צעיר על עצמו ואמר, שבחיותו צער, בעת הפיצה, פנה אליו אי מי וטعن שהרב איננו (עפ"ל), ומדד ענה לנו משקיעים בפרסום.

שאל הבוחר את אבא מה פירושם של דברים? ואביו הסביר לו שאכן מי שחייב שהוא מבין מה זה רב, והכיר ברבי כבש רדם כמוו, מסוגל לחשוב שיכל להתקיים ללא רביב...

ר' אייזיק האAMILUR הסביר פעם שההבנה האנושית ברבי היא אפילו לא כמו ההבנה שיש לחתול בבני אדם, אלא שאדם רגיל והחתול הם אותו הדבר לעומת הרבי. אולם למרות זאת מוטלת עליו הגיעה והבנה במא הראוי דורש מעמו.

אם הדברים אמרים בכלל על 'הבנה ברבי', הרי כך הם הדברים גם ביחס להבנה ביום של הרב - ג' תמוז. אכן כן איננו מתיימרים כלל להבין, אך את העבודה הנדרשת לא בלבד שאנו עושים אלא גם יודעים וambilנים, שהרי עניינה של חסידות חב"ד היא שהדברים יחוירו בהבנה והשגה.

הרעיון האמור משתקף גם באימרה ידועה של הרב הצמח צדק שכאשר נשאל מדוע לומדים היום חסידות והרי עניינים אלו נעלמים מכדי להבינם על בוריים ביום וא"כ נשאיר את הבנותם ולימודם לימות המשיח.

ענה ע"כ במשל: כשהם שאנשי המקשיבים מעבר לדלת ושומעים 'מילה פה ומילה שם' כشنפתחת הדלת הם מבינים הרבה יותר ממי ששמע את הדברים רק עכשו לראשונה, כך כאשר יבוא מלך המשיח החסידים 'יהיו בעניינים' כי העמדו הכן כולכם' תופס מקום עיקרי עוד לפני רגע התגלות המלאה.

אולי זהה בעצם אותה עקמת 'אהה' שהרב מלך

שלא היה אצל התוקף בכדי לשמר על המתחנה
הגלויה שהקב"ה נתן להם,

נאר זיי האבן געהאט בי זיך די שטארקייט צו פועלן
דעט "ירך לבב אחיו קלביבו",
אלא היה להם את החזק לפעול את "ירך לבב אחיו
קלביבו",

- וכמדובר כמ"פ או דער אויבערשטער גיט אידין אלע
כחות וואס זיינען דא,
וכמדובר כמה פעמים שהקב"ה נותן לייהודי את כל
הכוחות שישנים,

ער גיט אים אבער אויך די בחירה ווי איזו ער זאל זיי
נויצן;
אבל הוא נותן לו גם את הבחירה איך הוא ישתמש
בhem;

או אנטשטאטנויצן די שטארקייט וואס דער
אויבערשטער האט געגעבן,
שבמקום להשתמש בחזק שהקב"ה נתן,

או זאל זיין [-שייהה] "אל ימוש מפנִי בְּנֵי אָהָרֹן",
המליענים", אפי' צוישן אידין, [=בין יהודים],

יעאכ"ב או "אל ימוש" דערפּון וואס "רגשו גוים
ולאומים יהגו" וואס דאס איז אלץ "רייך",
ועל אחת כמה ש"אל ימוש" מזה ש"רגשו גוים
ולאומים יהגו" שכל זה הוא "רייך",

נויצט מען די שטארקייט און חזק אויך צו אפשרוּאַן
אנדרע אידין.

משתמשים בחזק ובתווך בכדי להחליש יהודים
אחרים.

אוּן מ'זעט בפועל אוּן דעם האט מען פֿאַרטציאָגַן דעם
галות המר אוּן דעם חזק כפּול ומכוּפלַ אַוְיךָ כו"כ שניים!
ורואים בפועל שע"י זה הארכו את הגלות המר
וחחשך כפּול ומכוּפלַ לכמה וכמה שנים!

(משיחת מוצאי ש"פ בלה, שבעה עשר בתמוז
(נדחה) ה'תשל"ח)

אוּן ווי מ'האט געזעהן אין די נסיט גלוּיִם
וכפי שראינו בניסים הgaloyim

וואס דער אויבערשטער האט באויזן אין ארצנו
הקדושא,
שהקב"ה הראה בארצנו הקדושא,

אוּס'אי געוווען "זה היום עישה ה'" - וואס אילו זכינו
וואלט זיך דעמלט געענדיקט דער גלוּת,
שזה היה "זה היום עשה ה'" - שאלו זכינו היה אז
מסתומים הгалות,

אוּס'ז'ואַלט זיך אַנגעההוּבָן די גאַוַּלה האַמִּיתִית
והשלימה;

והיה מתחילה הגאולה האַמִּיתִית והשלימה;

אבער איזו ווי לא זכינו - זיינען געקומען אַנְשִׁים מוגִי
לב, פֿהַדְנִים,
אבל כאשר לא זכינו - הגיעו אַנְשִׁים מוגִי לב,
פֿהַדְנִים,

וואס פֿאַלְזַן בְּיַי זיך אַראָפַ פֿאַר גוּ'שְׁקִיט,
שנפּוּלִים בענייני עצמן מרוח הגוים,

אוּן האַבָּן גַּלְיִיךְ גַּעֲשִׁיקְט אַשְׁלֵיכְ מַודְיִעְזִין אוּזְמַזְיִיל
דאָס אַפְּגַעַבָּן צְרוּיךְ,
ומיד שלחו שליח להודיע שורוצים לחתה בחזרה,

מַזְוִיל זיך נִיטַּפְּאַרטְשְׁעָפָעַן מִיטַּא גּוּי,
לא רוצחים לפגוע בגוּי,

מַזְוִיל בְּיַי אִים נוֹשָׂא חַן זַיִן - אוּן דאָס האט מעכב
געיווען די גאַוַּלה,
רוצחים לשאת חַן בעניינו - וזה עיכב את הגאולה,

אוּן דערדוּיילע צִיט זיך דער חזק כפּול ומכוּפלַ פּוּז
גלוּת,
ובינתיים נמשך החושך כפּול מכופל של הgalot,

איבער די עטליכע מוגִי לב
בגַּלְלָ אַתְּמָ מַוגִּי לב סְפּוּרִים

וואס האַבָּן בְּיַי זיך נִיטַּפְּאַרטְשְׁעָפָעַן די שטארקייט צו האַלְעַן
זיך אין דער מתנה גלוּי וואס דער אויבערשטער האט
זַיִי גַעַגְעַבָּן,

מתכת, שנitin להגעים; ובכליים שנitin להגעל יש לאמוד כמה איסור נפלט מן הכליל, ולשער שישים נגד פליטה זו.

השו"ע (צ"ח, ד') פסק כרשב"א, ועל כן יש לשער כנגד כל הסיר, אך בהמשך נראה מוצבים בהם ניתן לסמוך על הראב"ד.

בראשונים מצינו שיטות שונות כיצד ליחס את נפח דפנות הסיר (ראה בית יוסף, צ"ח), אך דיון זה אינו נוגע בדרך כלל, שכן כמעט תמיד נפח תכולת הסיר הוא פחות מפי שישים של נפח דפנותיו, ולכן כמעט תמיד תקין כאשר מבשלים בסיר שנאסר, אסור גם התבשיל (ש"ך, צ"ג, יא). במרקירים נדרים בהם מדורב בסיר דק במילויו ובעל חלול גדול במיוחד יתכן שתכולת התבשיל היתר גדול מפי שישים של נפח דפנותיו, אז יש למדוד זאת (ש"ך, שם).

ומהleshon בסוגיינו קידירות בפסח' לכוארה הכוונה לכל הקידירות שהتبשל בהן כל סוג חמץ – גם כאשר הקידירה גדולה ודפנותיה דקota. ובהן יכול להיות שהتبשל חמץ אך הוא בטל בשישים בכל בישול, עכ"ז אומר רשב"י בדעת רב שיבר.

ומכאן התירוץ לשאלת התוס' ש'אין מבטلين איסור לכתהילה', היינו שכשיש רק 'משחו חמץ' בדפנותיה של קידירה גדולה הרי שלבשל בה אייז' כמו ביטול בשישים, דהיינו במילוי הקידירה החמצה הוא פחות אחד בשישים, ויש כאן קולא נספת (על הקולות שמבייא התוס' שתביא להקל בזה ולומר שכן אין את הדין ש'אין מבטلين איסור לכתהילה'.

ומכאן לנו ליסוד גדול בדייני התערובת: שניהה חילוק באיסור משחו בין עצם האיסור של התערובת והדבר האוסר במשחו לבני ה'אין מבטلين איסור לכתהילה' שיש בו. בקידירה שבולה איסור' סתום' הרי שהיחס לקידירה יהיה כקידירה של איסור וקידירה שבולה 'משחו' איסור (אוסר במשחו) היחס לקידירה יהיה שלענין דבר שכן יבטל את האיסור במשחו' הרי החמצה הבלוע לא חשיב איסור כלל.

נטוטינו לראות כל עניין גם בעבודת האדם לקונו, וגם מעצם דעת רב ניתן ללמידה: סיר זה כדי קיבול עניינו של תמים זה לחת גט כריתות לעניינו העולם ולא להשאיר אפילו במשחו איזה עניין לצד שכגד. עניינו של תמים במבצעים להפיץ ובסדרים להשקייע בלימוד ובשוכר זה יהיה כלי קיבול מתאים להתגלותו של מלכנו משיחנו שליט'א.

אמר רב קידירות בפסח ישברו (פסחים ל'), ובטעם הדבר מבאר רשב"י, שזו בהתאם לשיטת רב בג' יסודות כלליים:

- א. חמץ לאחר זמנו – אסור בהנאה הרביה יהודה.
- ב. חמץ אסור במשהו – ואין בטל.
- ג. נותן טעם לפגם – גם כן אסור.

וצ"ע מדובר מביא רשב"י ג' טעמים בשיטת רב, דלא כוורה די בטעם הא' והג' כדי להזכיר את לשבור את הקידירות. שכיוון שעבר עליהם הפסח נאסרו מפני הבלוע בהם ע"ג שנוטן טעם לפגם, ולמה לי' גם הטעם הב' – שחמצ אוסר במשהו?

גם אם תמי צי לומר שזו מהשך לסוגיא הקודמת בדייני תערובות, דעסקין בקדירה שהتبשל בה ורק תעروبת חמץ ומילא חלקו בתבשיל הוא קטן יותר, וכך מוסיף רשב"י שהטעם לאיסור השימוש כי אסור במשהו. דוחוק לומר כן, שהרי רב נקט לשון קידירות סתם ולא קידירות שהتبשל בהם תעروبת.

בהמשך למאמר רב הנ"ל אותו מבאר רשב"י, ממשיכה הגם' ומקשהامي ישברו הקידירות והרי אפשר להשתמש בהן לאחר הפסח 'ב'אינו מינו', וכך האיסור הבלוע בקדירה יבטל במאכל שנתבשל בה, שהרי מין בשאיינו בטל.

תוס' (ד"ה 'לשניהו') מבקשת כיצד יש הו"א של אחר הפסח יהיה מותר להשתמש באינו מינו, והרי אין מבטلين איסורין לכתהילה? ומתרץ התוס' שם שזו בעקבות כמה קולות הבאות יחד ולכך היה מקום להקל בזה. אמן לדריש' נראה שאפשר לבאר שזו אף לכתהילה ממש.

בכדי לבאר זה יש להקדים בנסיבות דין האיסור הבלוע. כיצד מחשבים את כמות האיסור הבלוע בקדירה? כאשר ידוע כמה איסור נבלע בסיר ב-24 שעות האחרונות אין צורך לחשב כנגד כל הסיר, אלא די לחשב כנגד האיסור (שו"ע, צ"ח, ה). אך כאשר לא ידוע כמה נבלע, נחלק הראשונים:

הרשב"א (תורת הבית, בית ד', שער א, עג.) השווה זאת למקרה שנדון בגמר בחולין צ': לגבי חתיכת איסור, שכן אשר לא יודעים יש לשער כנגד הכלל; וכך גם בסיר יש לשער כאילו כל דפנותיו בלועות מאיסור, וכדי לבטל צrisk שיהיה בהיתר פי שישים מול שיעור נפח הדפנות. לעומת זאת, הראב"ד (תמים דעים, ז') כותב שיש לחلك בין מקרים בהם לא ניתן להתריר את הנאסר לאחר איסורו, כגון חתיכת שבולה איסור או כלי חרס, לבין כלי עץ או

מזכיר נ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בנושא:

אל"ף בית של יהדות

רליס טיים

עאכ"כ בימינו אלו, שמכורח להתאמץ בכל עוז שכלILD מבני ישראל למדו למודי קדש כל היום כלו, ולכל הפתוחות - שילמדו במוסדות חינוך הנקראים במדינה זו בשם ישיבת קתנה. אבל יחד עם זה אין להתייחס ולהזניח ח"ז את אלו הלומדים בבתי ספר עמיים, פאבליק סקולס בלע"ז. צו השעה הוא - להשתדל בכל עוז לשמר על גחלת זו שלא תכה ח"ז, ולכל הפתוחות - ע"י תפילה כשרה בכל יום, שהיא שם שמיים שגור בפי הקטנים. ומובן אשר אין זו מטרת סופית, כי ההכרח הוא כאמור - למודי קדש כל היום כלו, אבל לא יהי' גם דבר זה קל בעניין, ובפרט שהובטחנו - מצוה גורת מצווה. ובעו"ר מפגעי הזמן הוא - שיש נלחמים נגד הזורת שם שמיים בבתי הספר הכלליים ועוד גורמים חילול השם מבהיל לא נשמע כמויה עד היום הזה.

(אגרות קדש חכ"ב, עמוד תעה)

פיוטים לימודי הקודש

ואסימ בנקודה שקרובה היא ללב, והנני פארקאקט אין דעת זה כמה שנים, והוא ע"ד ערכית דעוי קעמאפ (מחנה יומי) לימי החופש מלימודי חול, שאז יכולים, בהכנה מתאימה, לפטפטם בלימודי קדש מבלי בלבול לימודי חול ובתי ספר העמים, ולמחנן ותיק בודאי האריכות בגודל הענין אך למותר.

(אג"ק ח"ג, עמוד רכט)

יכוח כל ישראל

בנושא ילדים שבסמך השנה אינם מקבלים, לדאכוננו, חינוך הקשר (ועאכ"כ חינוך על טהרת הקודש), שזויה ההזמנות הטובה ביותר להדריך בהם תורה ויהודות. .. ובמהמשך זה יש לעורר עזה"פ ועזה"פ ע"ד גודל ההכרח והנחיות לפועל בחינוך בני ובנות ישראל:

שבובות האחרונים מדברים פעמיחר פעם אודות המצב המבהיל שמאות אלף ילדי ישראל, בחו"ז לארץ ובארץ הקודש, מסתובבים ללא ידיעה באלא"ף-ביית של יהדות, ולכן, כמובן, חוב קדוש על כא"א להשתדל ביותר וביתר לפעול בחינוך ילדי ישראל (כולל גם "ילדים" ביהדות) בדרך התורה והיהדות,CMD מדבר בארכוה בתהווועדיות האחרונות.

... ויש להוציא ולהציג שענין זה שייך לכל אחד ואחת, הן האנשים, הן הנשים .. והן הטע שגם הם יכולים וצורכים להשפיע בחינוך חבריהם וחברות שלهن, ובפרט שמצד טבעם של ילדים רוצחים הם "לשלות" על ילדים אחרים, להורות להם כיצד להתנהג כו', החל ע"י שהילד "המחנן" מראה עצמו דוגמא-חייב, ולכן, עליהם לנצל טبع זה להשפיע על חבריהם וחברותיהם בעניין יהדות, תורה ומצוות.

(משיחות ש"פ בלק, י"ז תמוז (נדחה) תשמ"ח, סע' יב - יג)

מבצע חינוך

צריך להשתדל להשפיע גם ב"חו"ז" כפשוטו, ילדים מבני' שנמצאים מחוץ לביתו, וועאכ"כ אלו שנמצאים מחוץ לד' אמות של קדושה,

עד לילדי ישראל - שלדאכוננו ישנים כו"כ - שנמצאים לעת-עתה בכחיו "בליל" בשפה ובכל הארץ ב"פאבליק סקולס" (בתי ספר מלכתיים), נתוניים להשפעת הסביבה הלא-יהודית - צריך לפחות לא רק באופן ד"סור מרע", אלא לנצל את החופש שיש לילדים (מבתי-ספר אלו) כדי להכניסם בסביבה ובית-ספר יהודי, וללמוד איתם תורה ויהודות בכלל, חינוך הקשר ועל טהרתו הקדוש.

וכמובן, להשתדל להשפיע גם על ההורים שהם יכנסו את ילדיהם תיכף - למוסד חינוך הכשר על טהרתו הקדוש.

(משיחות ש"פ וישראל, א' דחנוכה ה'תש"ג, ס"ט)

שאין לנו שום ציור באלוֹקוֹת אַלְאָ אֲפִי' בַּהֲמִשְׁלִים
שְׁהָנָה עַל פֵּי רֹוב מִכּוֹחֹת הַנֶּפֶשׁ - גַּם אֵין לנו שום
צִיּוֹר כִּי' וּמְמִילָא מוּבָן עַד כַּמָּה שְׁצָרִיכִים לְזֹהַגְיָה
שִׁתְאַחַד הַשְׁכֵל האֱלֹקִי בַּשְׁכֵל האָנוֹשִׁי וְאַחֲרָכֶם בַּמּוֹת
הַגְּשָׁמִי כִּי'.

וּמְכָל מָקוֹם - זֶה תְּעוּדָתָנוּ בַּתוֹּר תְּמִימִים - וּמִי
שְׁמוֹסֶר וּנוֹתֵן אֶת עַצְמוֹ לְזֹהַגְיָה בְּפָנִים וּכְאַיִלְתָה
בְּדוּק וּמְנוּסָה שִׁישׁ לוּ - סִיעַתָּא דְשָׁמְיאָא שֶׁלָּא לְפִי'
עַרְקַת הַצְּלִיחָה בְּזֹהַגְיָה לְמַעַלָה מִשְׁעוּר כִּי'.

וּבַדָּרְךָ עַצָּה טוֹבָה נְחֹזָן מְאוֹד שְׁתָקָרָא בַּעֲיוֹן
הַאֲגָ"ק בַּהֲתָמִים גַּ-דָּ כְּמַדּוֹמָה שְׁמַדּוֹבָר
שֵׁם בְּכָגוֹן זֹהַגְיָה וְגַם תְּלִמוד בַּעֲיוֹן
הַקּוֹנְטְּרָס הַתְּפִילָה כָּל פָּרָק גַּ-
פָּעָמִים לְכָל הַפְּחוֹת וְזֹהַגְיָה יְפֻתָּח
לְפִנֵּיךְ הַשְׁעָרִים שְׁעָרִי אָוֹרָה
לְהִיכְנָס פְּנִימָה כִּי'.

כָּל יִשְׂרָאֵל עוֹמְדִים
וּעוֹשִׂים הַכְּנָוֹת לְבִיאָת
הַמָּשִׁיחָה - וּבוֹדָאי
שְׁלִימֹוד וּעֲבוֹדָה עַל פִּי
חִסִּידּוֹת - וּהַתְּعִסּוֹקָות
בְּמַבְצָעִים לְקָרְבָּת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְאַבְיוֹם שְׁבָשָׁמִים
- זֶהוּ הַכְּנָה המַתְאִימָה בְּכָל
וּבְפִרטָה.

בוֹדָאי תְּכַתּוּב לִי בְּפִרטִוֹת.

יִדְיָדָךְ הַドּרְשָׁה שְׁלֹמֹךְ. בְּבָרְכָת כָּל טֹב סָלה
בְּגִשְׁמִיות וּבְרוֹחַנִוּת.

מנחם זאב הלוֹי

מטטייג ומתרחק מתוארים

למכתב הנ"ל צירף פתק קטן בצדיו והוכיח את
הכותב נמרצות אודות התארים שכתוב לו:

עוד הפעם בְּלִתְכַתּוּב לִי טיטולן (תאַרְיִים) כָּאַלוּ -
כִּי זֶה חֹזֶק וְלִצְׁוֹן וּבְזֹיּוֹן - וְהַנֶּנִי מַתְבִּיעַ לְהַרְאָות
אֶת מכתבך לִמי שָׁהָוָא.

בַּמְדוֹר הַנוּכָחִי אָנוּ מַגִּישִׁים שְׁנִי מַכְתִּיבִים שְׁכַתְבָּה
הַמְשִׁפְיעָה הַנוֹּדוּעָה הרה"ח זָאַב וּוּלְף גְּרִינְגְּלָאַס
בְּשִׁנְתַּת תְּנַשְּׁאָא לְתַלְמִידָה הרה"ח שְׁלָמָה חַנְנִי מִמְּנָה.

מכתב א'

בְּ"ה לִיל פּוֹרִים, תְּנַשְּׁאָא, מַאֲנְטְּרָעָאַל יִדְיָי הַנְּעָ'

הַתְּמִימִים כִּמְרָ שְׁלָמָה חַנְנִי שִׁיחָה"

שְׁלָום וּבָרְכָה פּוֹתְחִין גַּ-כָּ בְּבָרְכָה לְהַדּוֹת וּלְהַלְלָת
אֶת הַשִּׁיחָה עַוְשָׂה פָּלָא עַל הַנִּיסִים וּעַל הַנְּפָלוֹת
שְׁהָרָאָה וּשְׁרוֹאִים אֲחִינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שִׁי' בָּאֲרָה"ק
תְּזָוּ, וּרְאוֹאִים בְּמוֹחָשׁ בְּעַנְיִים הַגְּשָׁמִי' כִּי'
וְזֶהוּ הַכְּנָה לְהַתְּקוֹפָה הַקְּרוֹבָה: וּרְאוֹ
כָּל בָּשָׁר כִּי' וּתְחַזֵּינהָ עַנְיִנוּ כִּי'.

מַכְתִּיב הַאֲחָרְוֹן מִגְ'

אָדָר - וְגַם הַמַּכְתִּיב
הַרְאָשׁוֹן - הַגְּיָעָנִי לְנַכּוֹן
- וְהַתְּעִנְגָּתִי מִהַּיְדִּיעָה
שְׁהָנָךְ עָוֹסָק בְּמַלְאָכָת
הַקּוֹדֶשׁ בְּחִינּוֹק יְלִדי
יִשְׂרָאֵל לְתֹרְהָה וִירְשׁ כִּי'
- וְזֶהוּ דָרְךָ וּמְבוֹא לְהַגְיָעָה
לְמַאֲמָר רָזְל וּמַתְלִמְדִי
יּוֹתֵר מְכוֹלָם כִּי הַהְשָׁפָעָה
לְתַלְמִידִים מַקְבִּילִים הוּא
בְּכָחִי אָוֹר חֹזֶר וְזֶהוּ מְגַע
לְמַעַלָה מִבְּחִי' אָוֹר יִשְׁרָאֵל
בְּדָא"ח - לִזְאת תְּהִי בְּשִׁמְחָה שְׁזָכִית
בְּהַשְׁגָּחָה פְּרִטִּית לְמַעַם כֹּה כִּי'

אודות הבקשה בעניין סדר מסודר בלימוד

בְּעַנְיִין סִדְרָ מסודָר, הַעֲצָה הַיְעֹזֶה בְּדַרְךָ קְבָּלָת
עוֹל בְּקְבִּיעָה חֹזֶק בְּנֶפֶשׁ שְׁזָמָנִי הַקְּבִּיעָה יְהִי
נְשָׁמְרִים בְּדִיקָה בְּלִי שְׁוֹם דִּיחָוי כָּל וְאַתָּה תַּתְرָגֵל בְּזֹהַגְיָה
אִיזָה שְׁבוּעָה אֹזֵי יְקָל הַסִּדְרָ אַצְלָךְ, כִּי הַרְגָּל נְעָשָׂה
טְבַע כִּי'... אֲבָל בְּעִירָךְ שְׁתָכְנִיס כָּל מַוחְךְ וּחֹשֶׁךְ
בְּלִימֹוד גְּמָרָא וְתוֹסָ' שׁוּעָע לִדְעָה כָּל סָוגִיא וּסָוגִיא עַל
בּוּרִי' וּכְאַיִל וּמוּבָן שְׁבָחָסִידָה הַנֶּה עַכְוּבָ' שְׁצָרִיכִים
לְהַכְנִיס בְּזֹהַגְיָה בְּכָל חַלְקִי חַבְדָּל כִּי' עד שְׁהַעֲנִין יְהִי
מוֹנָח בְּמוֹחָשׁ בְּהַנְחָה טוֹבָה וְלֹזָה צָרִיכִים - הַתְּעִסּוֹקָות
יִתְרָה מַחְמָת דְּקוֹת וּהַפְּשָׁתָה הַעֲנִין, דְּלָא זוּ בְּלִבְדָּק

* * *

"השיחות קודש והמאמרם שמתגלים באחרונה,
המה ממש גילויים מלמעלה למטה, הלא אין אנו

ההערות ומראי מקומות וכו' שמתגלים באחרונה, מה מה ממש גילויים מלמעלה למטה, הלא אין אנו כלים זהה כלל, רק בהשגה פרטית זכינו להיות דור האחרון של גלות ודור הראשון של הגואלה, וממילא כפירוש הבעש"ט נ"ע: "הוא יכלכלך", הקב"ה יעשה "כלך" וכו'.

צרייכים פשוט ללמידה היטב כל מאמר ומאמר ג'-
ד' פעמים לכל הפחות ואחר-כך לחשוב בזה ז'-
י"ד פעמים היטב היטב, חצי שעה בכל פעם לכל
הפחות, ואזי יכול האי ואולי יש לקות אז עס וועט
זיך עפעס צוקלעבען און דאס טעפעל וועט זיך
אביסעלע אויסרייניקען וכו'. ותן לחכם ויחכם עוד
כו'...

בודאי קיבל ממך
מענה על מכתביו זה
בפרטיות כר' וביני לבני
נצח בקרוב להרחבת
הגדולה והשמה
האמתית "כפי בשמה
תצאו" וכו' בשובע
שמהות וכו'.

ידידך הדורש שלומך
ודורש שלום כל
המשפחה שלך בכלל
ובפרט בכל מילוי דמייט
מנפש ועדبشر.

מנחם זאב הלוי
גרינגלאס.

פרישת שלום להר"ר
שלמה אליעזר מרגליות
שי' בירושלים ת"ז
ולהר"ר שלום ד"ב
ווארפא שי'

מקובץ תשורה
משמעות בר המצווה
של הת' שלום דבר בער
שי' ממנו

ב"ה, ד' לחודש הגואלה (תמוז) תנש"א מונטראל

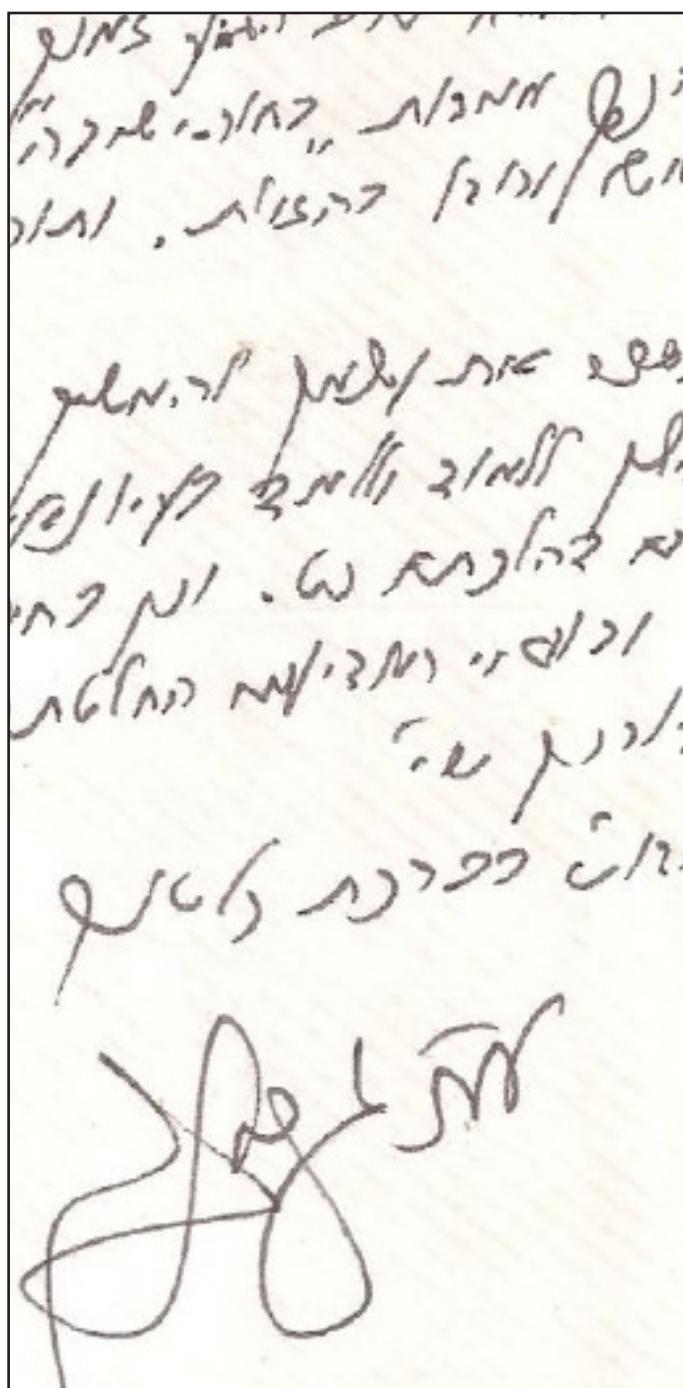
ידידי הנע' התמים כמר שלמה חנני שי'
שלום וברכה.

את מכתבך מכ"א סיון הגענין במועדו ולא
ענית תיכף מחתמת כי הייתה בבית-רפואה ו עבר

עלי ניתוח ל"ע (לא
עליכם) וכשבתי
למעוני בעורת השית'ת
הייתה בחליות ועד
כהיום הנני עוד בבחינת
'מורגש' (וידוע דהרב ר'
הلال (פאריטהער) נ"ע
אמר שלא אהב את
החולה, כי החולה הרி
הוא בבחינת מORGASH
ו'מורגש' הוא בבחינת
'יש' וכו') אבל תודה
לא-ל כי מיום ליום
המצב משתפר וברוך
הגומל לחייבים-טובות!

(ובעצם כן הוא
בעודה שעלה-פי
חסידות, אם פועלים
ועושים איזה עניין טוב
ומועיל, ההרגש צריך
 להיות, ניט אויך "איך"
האב דאס געמאכט,
רק עס האט זיך דורך
מיר אדורכגעפירות
בדרכ "צנור" וכו' כי
כשמרגשים שהוא הוא
העשה והפועל וכו',
הנה לפעמים יצא שכרו
בהפסדו וכו').

עומדים אנו עכשו
בעורת השית'ת בתקופה

ובמונחיו ובאנשים אחרים סביבו - בכל זאת, שלימות העבודה היא דוקא כאשר אור התורה והמצוות חדר בו כל כך, עד שנשאר דולק ומAIR מעצמו. "שלחתה עולה מלאיה" - מבליל להזדקק לשיעור חיצוני שידליק אותו. (וכמובן' בוגרנו לפעולות היהודי בהדלקת גופו הגשמי באור הנשמה - שלימות העבודה היא כאשר הנשמה מאיר בגוף מצד הגוף עצמו - "שלחתה עולה מלאיה").

וממשיק הרבי שליט"א מלך המשיח ו מבאר את אופן העבודה שככל מילה בפרטיות - "שלחת", "עליה" ו"מלאיה", זולחה"ק (ההדגשות במקור):

"שלחת": לפני שהנר נדלק ישנו נר, כדי, שמן ופתילה, אבל אין זה מאיר. עבודתו של היהודי היא שהוא מדליק את הנר, באופן שנעשה שלחתה, נר מאיר, שזהר ומאיר את הסביבה. ולא רק נר קטן, אלא שלחתה.

"עליה": עבדתו להאיר כ"שלחת" ב"נר מצוה ותורה אור" צריכה להיות באופן, שאין הוא נשאר לעמוד במקומו, אלא הארתו היא מתוך תנואה מתמדת של הליכה וועל"י ("מעלין בקדוש") : נספה על כך שישנה אצלו המעליה של הליכה בכלל (שהיא למליה מעמידה (אפילו מעמידה בתוקף), ובלשון הפטורה: "מהלכים בין העומדים"), הליכתו היא באופן ד"עליה": יכולה להיות הליכה שהיא באורך וברוחב, דהיינו, הליכה באותו "سطح" וסוג עבודה, אלא שהיא באופן דה��פשות לאורך ורוחב; הפירוש ד"עליה" הוא, שהוא עולה מעל השטח והדרוג שבה הי' עד אז [וכפי שהוא בשלחת בפשטות] - סוג עבודה געלה יותר.

וה"שלחת עולה" - "מלאיה": זה נעשה הטבע ומצוותיו שלו שמאיר מעצמו".

הרבי זמרוני ציק היה בכל מציאותו "שלחת עולה מלאיה":

"שלחת": לא בכדי זכה הרבי זמרוני לקבל מהרב

לחיים! לחיים! יהיה אדונינו מוריינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!!!.

אנו נמצאים בסיום שנת האבילות על שליח הרבי שליט"א מלך המשיח לבתים עיר הגאולה וו"ר האגודה למען הגאולה האמיתית והשלימה - המשפיע הגה"ח הרב זמרוני זלייג ע"ה ציק.

ובכן ופשוט שזו הזמן המתאים להוסיף בפועלות ד"זהחי יתן אל ליבו", ע"י התבוננות בדרכו, המביאה לידי מעשה בפועל - כפי הכוונה הרבי שליט"א מלך המשיח;

אשר - אם הדברים אמרים כלפי כל יהודי, עאכו'כ מתאיםים הדברים - כאשר מדובר על חסיד ומקשור אמיתי, ומשפיע שזכה לקבל את ברכת הרבי שליט"א מלך המשיח - "שבモפת יהיה לרבים", אשר על כן מובן - שבמקרה זה נדרשת מאיינו הוספה מיוחדת ב"זהחי יתן אל ליבו" - באופן שהוא נעשה "МОפת לרבים" (במכל שכן - שמדובר בבראה צריים ללימוד הוראה בעבודת ה' הפרטית).

הרבי זמרוני נפטר בשבוע פרשת 'העלותך'; בשיחת הדבר-מלכות' דש"פ 'העלותך' (יט סיון ה'תנש"א) מביא הרבי שליט"א מלך המשיח את פירוש רשי' על המילה "העלותך" - "شرطך להדלק עד שתהא שלחתה עולה מלאיה" ו מבאר את ההוראה שבזה - "בהעלותך את הנרות" מבטא את עבודתו הכללית של היהודי, בהדלקת נשמו (- "נר ה' נשמת אדם") באור התורה והמצוות (- "nar מצוה ותורה אור"), עד שאור הקדושה מאיר בכל מציאותו ובכל העולם, באופן שכל ענייני העולם מתחברים עם הקב"ה ונעים "דירה בתחוםים";

ובזה ישנה ההוראה - שההדלקה צריכה להיות באופן ד"שלחת עולה מלאיה", הינו - שלמרות שעבודתו של היהודי נעשית בכוחותיו של הקב"ה ונשיא הדור - שmdlיקים את נשמו באור התורה והמצוות, וכמו'כ היהודי מסתיע בעבודתו בהורייו

מרובים. וכך בכל עניין בעבודת ה' שלו - **הכל הגיע** מצדיו, **מבליל שיעורו** אותו על כך.

וכיצד אכן ניתן **להגיע** לקיים העבודה ד"**שלhubat** עליה מלאיה" בפועל ממש? (כפי שהייתה אצל הרב זמרוני) - זאת מבאר לנו הרב **שליט"א מלך המשיח** בהמשך דבריו בשיחה, וזהה"ק:

"ולזה צריכים להיות כל התנאים ב כדי שהנור יהיה כדי מוכשר להיות נר דלק מלאיו, ע"ז שיש לו פתילה ושמן שמוון ("בטל") לקבל את האש **כמבואר בפרטיות** במשנה ובגמרא בפרק והסוגיא ד"במה מדליקין ובמה אין מדליקין", ועד"ז בעבודת השם - הכשרת וביטול האדם שיוכל לקבל ולהכיל את האשור ד"נר מצוה ותורה אור", באופן שהוא **נעשה "שלhubat . . מלאיל"** בוערת, ובאופן של עלי".

זה מה שהייתה אצל הרב זמרוני - **"הכשרת וביטול האדם שיוכל לקבל ולהכיל את האשור"**, הרב זמרוני היה בTEL לרבי **שליט"א מלך המשיח** בביטול מוחלט בכל מהותו ומיציאותו, ומכך נבעה מהותו כ"**שלhubat** עולה מלאיל":

את הרב זמרוני עניין רק דבר אחד - **ויחיד - הרב שלייט"א מלך המשיח**, ולכן - **כל שיטור התבטל והתחד עם הרבי**, באופן שהוא הרבי גם לא שני דברים המתאחדים אלא חד ממש - כך בדרך מלאיל כל העניינים והדרישות של הרב היו עניין אישי שלו - **בהתו מאוחד עם הרבי שלייט"א מלך המשיח** בצורה מושלמת בביטול מוחלט.

זו הסיבה שככל **שהתעללה** בקייזוניותו בהתקשרות לרבי **שליט"א מלך המשיח** מתווך אמרת אחת ויחידה, זה רק גرم לקייזוניות יתר באהבת ישראל ובדרישת טובתו של כל יהודי - מכיוון שהקייזוניות שלו לא נבעה מצד מציאות האישית, אלא - **מציאותו של הרב שלייט"א מלך המשיח**, וממילא **הקייזוניות** בעדו **הביאה רק תוצאות חיוביות של ביטול ואהבת ישראל**

שליט"א מלך המשיח ברכה מיוחדת - **"שכמופת יהיה לרבים"**; הרב זמרוני היה 'משפיע' בכל מהותו, הוא תמיד חיפש איך להאר את הסביבה - **לקשר כמה** **שיוטר** יהודים לרבי **שליט"א מלך המשיח**;

כבר בתחילת דרכו העיד עליו הרב שלייט"א מלך המשיח - **"הוא שולח לי תמיד מאות מכתבים של יהודים"**, וכך במשך כל ימי חייו - מtower אהבת ישראל בلتוי מוגבלת כלפי כל יהודי, קירב אלפיים ורבעות לרבי **שליט"א מלך המשיח**.

כל הוראה של הרב - לא הסתפק בכך שהוא מקיים אותה, אלא חיפש איך פועלם זאת אצל עוד יהודי. וכך ארגן בהשכמה עצומה **כינוסים** ארציים, **שיעורים**, **נאומים** וכו' - **הכל בשבייל שעוז יהודי יהיה גואלה ויהיה מקשור לרבי שליט"א מלך המשיח**.

"עולה": המיחודות של הרב זמרוני הייתה - שהוא תמיד התקדם, הוא אף פעם לא הסתפק בכל הפעולות שהיו בעבר, אלא המשיך עם כל המרצות והחיות בעוד פועלות ועוד יוזמות, וכל פעם זה היה מצדיו באופן חדש ממש;

כך גם בעבודת ה' שלו - הוא תמיד התקדם והוסיף ביראת שמיים, התקשרות לרבי **שליט"א מלך המשיח**, אהבת ישראל, למדת התורה, שמחה וטוב לבב וכו'; גם כשלכאורה היו מדידות והגבילות - בשבייל זה התפרש בדרך מלאיל - שעליו להוסיף בהשתדלות ובאמונה. **התקדמות** הייתה בלתי מוגבלת בשום מדידה והגבלה, מתוך **חיות מחודשת** בכל פעולה.

ומלאיל: אצל הרב זמרוני הכל **נעשה מעצמו**, לא היה צריך כל פעם 'להדליק' אותו בסיווע חיזוני, אלא - **הוא מצדיו החלפת** בהתקשרות מוחלטת לרבי **שליט"א מלך המשיח**, וממילא כל דרישת והוראה של הרב - **קיבל זאת עניין אישי שמוטל רק עליו**, וממילא הוא קיים זאת מיד **"ברגע כמיירא"** ומתוך שמחה, גם **כשלכאורה** זה היה כרוך במאצים

זמרוני - בכלל אחד מאיתנו, וממילא - לא רק שזה לא חיסרונו בשביבלו, אלא עליה הכי אמיתית, ודוקא ע"י כך נעשית בו, בפרט בהיותו משפייע אמיתי - שלימות העבודה.

ובלשונו ה'ק' של הרבי שליט"א מלך המשיח, בשיחת ה'דבר מלכות' הנ"ל: "השפעה אמיתית ומושלמת על הזולות, היא דוקא כאשר הוא נעשה "שלחת" עולה מלאיל" - גם כאשר המשפייע והרב הולך, נשאר הוא עצמו נר מאיר ב"נור מצוה ותורה אור" ובדברי הרשות (לא רק במעשה אלא גם במחשבה ודברו), כיוון שהוא נעשה מציאותו, טבעו ורגלותו, באופן שיכל לעמוד "על רגליו", ואינו זוקק לרבות מהןך שלו - "שלחת" עולה מלאיל".

ויה"ר שע"י עצם קבלת החלטות טובות - להוסיפה בביטול ובהתקרשות לרבי שליט"א מלך המשיח, באופן ד"זהחי יתן אל ליבו", ובפרט ע"י קיומם בפועל, ועד השלים בזו - כשהוא"א מאיתנו נעשה "שלחת" עולה מלאליה", נזכה תיכף ומידי ממש לשלים העניין של "זהחי יתן אל ליבו", בקיום היעוד "זהקי צורנו שוכני עפר" ומהשפיע הגה"ח הרב זמרוני זילג ציק ע"ה בתוכם, בהtagלותו המלאה והמושלמת של שופט, יועץ, נביא ונשיא דורנו - הود כ"ק אדמור"ר מלך המשיח שליט"א, כמשיח בודאי בשלימות לעין כל, בגאולה האמיתית והשלימה, כפשוותו ממש! בפועל ממש! ברגע זה!

וכאו"א מאיתנו יתבטל בשלמות בכלל מציאותו לרבי שליט"א מלך המשיח ונכרייז לפניינו מתוך שמחה הכי עצומה וביטול מוחלט, את ההכרזה שכל מהותה היא "שלחת" עולה מלאליה" - יחי אדונינו מוריינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מופלגת כלפי כל יהודי.

זו הסיבה שתמיד התקדם באופן שלמעלה ממדייה והגבלה, גם כשהיו דרישות שלכארה לא היו מקובלות בכלל, אלא 'נגד הזרם' כפשוטו - מכיוון שההתקרשות שלו לרבי שליט"א מלך המשיח הייתה למעלה מכל הגלות, ולכן זה התבטה בפועל - בלי שום הגבלה: שום דבר לא יכול לבטל אצלו שום עניין של הרבי שליט"א מלך המשיח!

זו הסיבה שמטרת היו היה כפשוטו ממש אך ורק התגלותו המלאה והמושלמת של הרבי שליט"א מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה, "כל מי חייך להביא לימות המשיח" - מכיוון שהוא והרבי שליט"א מלך המשיח לא היו כשי דברים המתאחדים, אלא מציאות אחת ממש! וממילא - כל מה שהרבי דרש, זה בדרך מAMILא נעשה עניין אישי שלו שлокח עליו את כל האחריות.

ולכן - בכלל הוראה ועניין של הרבי שליט"א מלך המשיח ובפרט בעניין היחיד "להביא לימות המשיח" - חיובייצע את זה כפשוטו ממש! מתוך דביקות מיוחדת ורצינות מוחלטת! ובהרבה פעמים היה החלוץ בעניין, ביוזמות מיוחדות - מכיוון שהוא היה עניין אישי שלו! (ולא עניין חיצוני המתבטא בכך שצריכים לדוחף את האדם בסיווע חיצוני ולהדליק' אותו, אלא) - "שלחת" עולה מלאליה".

תמים יקרים!. "זהחי יתן אל ליבו": ההוראה מכל הנ"ל פשוטה וברורה: נתנו לנו מתנה חסיד המקושר ומאותד בכל נפשו לרבי שליט"א מלך המשיח, בעת נדרשת הפעולה שלנו - ללמידה מהרב זמרוני - להתבטל כפשוטו ממש! מבלי שום מניעים צדדיים! אל הרבי שליט"א מלך המשיח!!! וזה מתבטאת בעבודתינו - שתהה"י באופן פנימי ואmittiy של "שלחת" עולה מלאליה" ותגשים את רצונו ה'ק' של הרבי שליט"א מלך המשיח בכלל הפרטיטים.

הרבי שליט"א מלך המשיח מלמד אותנו שכלי רידיה, מניעה והגבלה - זה באמת רק 'מקפצח' לעליה גבואה יותר; דוקא לאחר שהרב זמרוני כביכול עזב את השטח' - ע"י "זהחי יתן אל ליבו", בהמשך דרכו באופן של "שלחת" עולה מלאליה" בכלל מציאותנו - זה רק יותר וייתר ממשיך את דרך ההתקרשות של הרב

בשורה טובה לrome"ם וללומדים

'קובץ מפרשים' של ישיבתנו תות"ל ראשון לצוין התקבל בברכה בכל הישיבות ומהויה כלי עזר לדמי"ם בהכנות השיעורים, לתלמידים בהבנת הדברים ובכלל לכל מעין, לקראת התחלת 'זמן' הבא علينا לטובה שנת ה'תש"פ בכוונתינו להרחיב ולהעמיק את הפרויקט ולהופכו לנכס צאן ברזל לכל דורש.

אנו פותחים את הדربן 'ונגלה כבוד הוי' כבר מעכשו להתחיל לעבוד במשותף על הסוגיות במסכת קידושין, קר שבפתחית זמן 'אלול' הקרוב, יתאפשר להוציא לאור מיד קובץ מהודר שיקיף את כלל הסוגיות באופן عمוק, מובן ונגיש.

המטרה לקרב את לימוד המפרשים לכל רמות התלמידים ולהתת להם 'בית יד' לצולל לעומק הסוגיה גם בכוחות עצם.

פרויקט מהפכני כזה>Dורש את השתתפות כולם. ולכן תנתן הרשות לכל ר"מ או ר"י שיבקש להיות חלק מפרויקט

'קובץ מפרשים' השלם על מסכת קידושין

במייל Nigle8@gmail.com

בדրיב זה כדי לעלות סיכומים, דוגמאות ל מבחנים, עיונים, ביאורים ושאלות
כך שעל ידי איש את רעהו יעוזרו נוכל בכוחות משותפים לברך על הפרויקט
הגדל הזה לנחת רוח כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יחי אדוןנו מודנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

המתבادر שם בהרחבבה.

ובזאת הנקנו פונים שוב לקהל הקוראים להעיר ולהאריך כל המתבادر במדור זה, והדברים יתפרסמו בעז"ה במדור 'אוצרך הטוב', כבקשת ודרישת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בשיחותיו אודות כתיבת ופרסום הערות' ובמיוחד בתורתו הקדושה.

ההשלכות מגדר 'הפרק' (המשך)

מסתעפות כמה נפק"מ - ביחס לדינים המתייחסים לפועלות הפרק (ולדוגמא גדר ביטול חמץ לדעתות שביטול הוא מתרת הפרק) - וכן פוסק אדמו"ר הזקן²; ביחס לדינים השייכים לחפצי 'הפרק' לדוגמא גדרו של חמץ מופקר - הן בתחום הפסח³ והן לאחר הפסח⁴; וביחס לשיקות ה'פרק' לכל העולם (ולדוגמא בחמצ) - אופן שיקות החמצ המופקר לגויים⁵.

(לקוטי שיחות חט"ז ע' 137-136)

בחקירה שהאדם רק מפקיע את עצמו. ויל באופן נושא: הגרם⁶ ריבקין ב'תפארת ציון' סימן י' אות ה' מבאר בארוכה כי אה"נ דיש להפרק גדרים משלו בדיני הקניינים, ודלא כהנת הקוצה⁷, אולם יסוד הדברים מצד ה'פועל' הו מגדרי נדר, וmdiיק זאת בלשון הזהב של הרמב"ם ואדה"ז' הפרקAuf⁸ שאינו נדר, דנדר הוא לעניים והפרק לעניים ולעשרים, אבל הרוי ננדר שאסור לחזור בו". קלומר כל היסוד ממנו מתחילה חוקי הפרק הוא מכך שהוא סוג של דברו מיוחד שהאדם אסור לו לחזור בו מדייבורו, איסור זה מפקיע לכל בראש את הבעלות על שווי הממון ויכולת השתמשות של הבעלים מודהבר, אולם אינו מפקיע את הבעלות מגורם הדבר [יסוד שהמחבר מבאר בהרחבה בכמה מסימני הספר], מושם שכדי להפרק בעלות מגוף הדבר צרכיים למעשה קניין.

ולפ"ז הרי הגדרות הפרק ביסוד דיני נדרים הוא לצד הא' בחקירה ואולי ייל שההבדל בין הקוצה⁸ כהנת הקוצה⁹ ח' בהנחת דברי הרמב"ם לשאר האחرونים היא כך: לדעת הקוצה⁹ ח' יש להפרק את 'גדר' נדר, אך לא את כל 'דיני' נדר, ולשאר האחرونים להיפן, לה'פרק' יש 'דין' נדר, (שאסור לחזור בו), אך לא את 'גדר' הפרק - שאין בו קניין כלל].

ואולי ניתן לומר להיפן ובכך לתלות את החקירה שבפניהם: אם יש להפרק 'גדר' נדר הרי נדר מייצרछלות על החפצא עצמו, והוא נעשה דבר שיק לכלי [ולהעיר, שיסוד המושג 'חפצא', מ庫רו היהיד בש"ס (נדרים ב,ב) לגבי הגדרות נדר כ'חפצא' וד"ק], אך

בשםחה מගשים אנו תיקון למדור זה בגלילון הקודם (כה) ובו מסתעפת החקירה בגדר 'הפרק'. וזאת למודעי, בגלילון הנוכחי תוקנו כמה נקודות שהובאו בגלילון הקודם, ולכן הנכתב כאן הוא מסקנת העניין.

כדי לעיר כי עיקרי הדברים המתבאים מותוך החקירה זו כבר נכתבו בעבר במדור זה ונdfsו בחוברת 'אוצרות' (פרק השביעי שם), ונכתבו כאן בקיצור על סמך

מהקירה זו בהגדרת המושג 'הפרק', הן ביחס לאדם המפקיר² [מה תוכן הפעולה, האם היא רק להפקיע את רשות הבעלים, או מעשה חיובי - להקנות לכל מאן דבוי], הן ביחס לדבר המופקר [האם הדבר עצשו שיק (בכח?) לכל אחד, או שאיןו שיק לאיש והוא בצד מיוחד של - 'הפרק'⁴], והן ביחס לשאר העולם [מה תוכן פעולות הקניין שצרכיים לעשות כדי לזכות בהפרק - האם הוא רק להסיר את השיקות של האחרים, או כדי לקנות אותו לעצם] -

[1] הנה בסעיף הקודם (אוצרות חלק שלשה עשר) נכתבה החקירה ביחס ל'פועל' - האם במעשה הפרק בעל הבית רק מסלק את עצמו או גם נותן זכות-קניין אחרים. ובהערות שם נתבאר, כי בשיחות ובספריו האחرونים נכתבה החקירה זו בדומה אופנים. והתבادر שם כי החקירה נוגעת בכל שלבי הפרק – הן ב'פועל' הן ב'פעולה' והן ב'נפעל' ולפי זה נכתבו הדברים בסעיף זה.

זאת ועוד: שם בהערה 1 נכתב כי כל החקירה זו אינה שייכת לדעת הקוץות החושן (חו"מ סימן רעג סק"א) הסובר שהפרק הרי הוא ננדר ולא מדיני הקניינים כלל וכפי שהבין בדעת הבב"ח (ולשון הקוץות⁸ שם נראתה דהפרק אינו עושה קניין דאי עווה קניין מאי ענן נדר לכאן⁹). אולם לאחר העיון ניתן להוסיף באופן עומק יותר – יסוד החקירה נובע בעיקר מסוגיית הש"ס בנדרים במחילוקת חכמים ור"מ האם הפרק כמתנה או לא, מחלוקת זו עוסקת בעיקר ביחס למקבלי הפרק' הינו ל'נפעל' וה頓צאה הסופית, ומתווך כך יש גם להבין את שני השלבים שקדמו ל'נפעל' והוא הגדרת 'פעולות הפרק' והגדרת פועלות ומחשבת המפקיר – ה'פועל'.

והנה אליבא דהקוצה⁸ ח' דבר ברור שהאדם שבא לזכות מן הפרק צריך לעשותות קניין, כי רק בשלב זה מתחיל עניין הקניינים ב'הפרק' שהרי קודם לכך זה רק בתורת נדר מצד המפקיר שהוא אינו יכול להפרק אחרים מלזכות בו. ולפי מהלך זה בהבנת שורש החקירה הרי שדעת הקוצה⁹ ח' נוגעת לצד הא'

שלא דבר שמהדך אין לבעלים זכות השתמשות בו [לפי הסברתו התפארת ציון' שבערה 1] ולאידך עדין אינו שייך לכל העולם. ודבר זה אינו רק לפי שיטת רבי יוסי בהפרק שהדבר לא חל עד שיגיע ליד אחרים, אלא גם לדעת חכמים (כפי שנטבאר בהערה 1).

והנה יש מהאחרונים שקשרו את שיטת הרמב"ן לדעת הפני הושע שבהערה 8 כאן, אך עכ"פ דעת הרמב"ן אינו שייך לדברי הפni הושע, ולכן י"ל שהש��ו"ט ברמב"ן הוא עד' החקירה שבפנים.

[2] הנה בדעת אהה"ז נשתברו כמה קולמוסין לבאר דעתו [ובואר בארכוה בעז'ה במודור שיעסוק בדעת הרמב"ן, רשי' ותוס' בגדר ביטול וכאן יבואו הדברים בקצרה]:

זה לשון אהה"ז בסימן תל"ס": "ועיקר הביטול הוא בלב שישים כלבו כל חמץ שברשותו הרי כאלו אינם וחשוב כלום והרי הוא כעפר וכדבר שאין בו צורך כלל וכשגם מרלבו כך הרי הסיח דעתו מכל חמץ שברשותו ונעשה הפקר גמור ושוב אינו עובר עלייו בבליראה ובילימא". הרי שפתח בדעת רשי' (פסחים ד, ב"ה בביטול בעלמא) וסימן בדעת התוס' (שם ב"ה מדאוריתא) – ראה קובץ האלוי שם (גליון שני ע' קcta מה שכתב הגרא"ב בליזנסקי שאהה"ז שליב בין דעת רשי' לתוס') ספר שלחן המלך ח"ב עמ' לג הערת המו"ל – הערת 11.

והנה ההשלכה ההלכתית מכל הנ"ל אינו כמו שהבין בשלחן המלך זהה רק אופן הסברת גדר המושג 'ביטול' אלא נוגע למעשה בהגדרת מצוות 'תשביתו'. שהרי קיימת נפק"ם מעשית האם 'ביטול' הוא בלב וע"י מקיימים מעיקרה כדיינה את התשביתו או שהוא הפקר ואז התשביתו הוא בדרך מילא – וכי שביאר בהרחבה הגה"ח רشد"ב שי' ולפאי בחומרת מצוות תשביתו לשיטת ש"ע וס"ד וא"כ"מ ויבואר בארכוה בערכם 'אוצרות'.

[3] בגדר שיקות של דבר הפקר, ידועה דעת הפni הושע שכתב בכ"מ

(פסחים ה, ב"ה בפירוש", וכן בקיצור במקומות נוספים בסוגיא) שהפרק כולל במיוטו 'לך' אבל לא של 'אחרים' ולכארה שיטת הפni אינו שיכת כל לדברי הרמב"ן, משומש שהפנ"י לשיטתה שישנו ציווי וחיוב על כל איש ישראל לבער כל חמץ שידו מגעת בעירו, אלא שכאשר החמצן הוא של אחרים ושל נכרי הרי אינו יכול לבعرو, וזה: "למאי דפרישת ATI שפיר [דעת רשי' שלא כתוב בביטול הוא מותורת הפקר] דהפקר גופא לא מימעט משלא אחרים דהינו דוקא עובד כוכבים... משא"כ בשל הפקר כל שכןDicol לבערו...".

ואולי י"ל שיטת הפni הושע תומתק לאור הסברו של הגרא"ד ריבקין שיש לחלק בין 'בעלויות השתמשות' או בעלות על גוף הדבר, ומכיון שלדבריו הפקר מסיר רק את 'בעלויות השתמשות' אך נשארת הבעלות על גוף הדבר הרי בעניין זה נחשב הוא עדין לילך. [אולם פשוט ששיתת הפni אינו שיכת לדברי הרמב"ן משומש שהפנ"י כנ"ל מבסס את כל דין אייסור חמץ על דין השתמשות' ולא דין 'בעלויות', משא"כ הרמב"ן].

[4] גדרו של החמצן המופקר לאחר הפסח כבר נתבאר בארכוה בחומרות 'אוצרות' חלק ז' בהערות 14, 16 ועוד.

[5] כאמור אין נקונה לבארה בשיחה שבפנים.

אם זה מ"דין' נדר בלבד, הרי הדבר חל רק על החיוב של האדם לחייבים נדרו. [ולפ"ז הפנייש ברמב"ט ב'אינו נדר [אלא] כנדרא' הוא שאין לו את כל גדרי נדר וركח חלק מהם והוא – שהוא חל על החפツה והאיסור על הגברא לעבור על דבריו]. ודוק".

[6] הנה בהערות התמים ואנ"ש (מאリストאון) גליון ג' (פח) הקשה הרה"ת מכיאל יצחק גורקאוו קושיה יסודית בחקירה זו: הנה משמע מהאחרונים (שער המלך הל' לולב פ"ח ה"ב, חתן סופר שער המקנה וקנינים ס"ג) שאופן הפקר נתון לדעת המפקיר – אם מכובן רק להסתלק מהחפץ, הרי שנעשה רק הסתלקות הבעלות, ואם מכובן להקנות לאחרים הרי יהיה גם הכליל? עי"ש בארכוה. ובגלוון קי' ישב את הדברים כך: דכל היכולת של המפקיר להחליט בתוכן הפקר, זהו רק אם לומדים כהצד שהפקר כשלעצמו הוא מדין סילוק, אך באם הפקר הוא מדין הקנאה הרי זה כל מהותו ולא שייך באופן אחר, עיין בדבריו. ויש ליישב דבריו בכמה אופנים, לכל בראש לאור הקדמה שהבאו נו בפרקם הקודמים כי המושג 'הפקר' הוא גדר הנלמד באופן מיוחד כיצד פעולה קניין פועלת, הרי ברור שיש להפקר גדר מסוימים שבו הוא נבדל משאר הקנינים, ממתנה, מסתם נדר וכו', וכך שביואר את הנ"ל ב'שער יושר' שער ה' פ"ג בדברי הקדמותו 'להפקר'. (ויעיין מה שנטubar בחוברת 'אוצרות' ע' 41 הערת 6). ויל"ע.

[7] בספר 'המידות לאור ההלכה' כותב בפירוש את החקירה שלצד זה הרי הדבר שייך לכלום רק 'בכח' ולא שהאדם הקנה את הדבר, עי"ש [נסמן באוצרות חלק י"ג], אולם מחקרת הרוגטשובי ובמיוחד באופן שכ"ק אadm"ר מלך המשיח שליט"א 'משליך' זאת למעשה הרי מובן כי הצד בחקירה הוא שהדבר בפועל ולא רק בכוח משתייך לכל, וכמפורט בשיחה שם. ובנק"ם למעשה ביחס שהחמצן המופקר משתיך לגוין, וכן לא רצה הצע"צ להפקיר את השיריים. וiomתך לאור מה שנטubar בערתה 1 ש'גדרא' נדר הוא זה שפועל על החפツה של הדבר המופקר לשיכו לכל.

[8] נקודה זו התבארה בפרטiot יותר דוקא באחרונים שביואר את החקיקה באופן אחר – ראה הנסמן באוצרות (הנ"ל) בהערות.

[9] נסמננו בארכוה במילואים לTORAH שלימה פרשת בא סימן לג. עי"ש בארכוה.

[10] הרמב"ן בסוגיה בביטול חמץ (פסחים ד, ב) כחלק מהש��ו"ט מהו גדרו של הביטול כתוב כך:

"עוד יש לי ספק בהפקר, לפי שהצרכו גם' תרי קראי חד לגוי שלא כבשתו וזה לגוי שכבשתו, ואילו הפקר לא ATI מיניהו, דכוון דלית ליה בעלים ולא דאיתם הוא ע"פ שאינו שלך אינו בכלל היתר זה, דאייה מצי זכי ביה בנפשי טפי וטפי מגוי שכבשטו" [במהשך מסיק מדבריו הירושלמי שgam בהפקר יצא הדבר מגדר 'לך' – הש��ו"ט ברמב"ן הובאה בלקון"ש חט"ז שם הערתה 15, ועיין מה שהאריך זהה בשלחן המלך עמ' לג-لد].

והנה דבריו מצבאים כמעט מפורש על השתקו"ט בחקירה הא' בחקירה שגדר הפקר הוא דבר ש'לית ליה בעלים' [כלומר הפקעת החפץ מבעלויות האדם], אך בבד' לאו דאיתם הוא – ככלומר אין נקונה לכל העולם. וממילא הפקר הוא מצב' תלי' –

המחנה

/ סיפורי של 'פָמִים'

"חס ושלום. חס ושלום" הגיב ר' יודל, "הרבעע הרי קורא ל'מיים האלו' 'מיסוך גאות פורים לגואלה פסה...' לקרו לאם 'תלתא דפורענותא'?"...

"אתם מבנים שמתנהלת לנו מתחת לאף מלכה בתוך מלכה... ביום רביעי, וייס המכולת'ינק בעיל מסטר לי שראה את אלכט לנסקי עוזר טרמפים באربع בבוקר ביציאה מעיבל... הוא אמר לי שהוא פשוט היה בהלם מה יש לבחר לחשוף באربع בבוקר בטרטוף ל... תל אביב? אלכט חזר רק בלילה מאוחר. אתם יודעים איפה הוא היה?... דוידי סגל הערמוני שלח את התמים החזוב'ש הזה לאיזו חנות ליד שכונת התקווה בתל אביב שמייבאת כל מיני חומר Ariiza ובניה חדישים. תארו לעצמכם ששוטר היה תופס אותו עם הארגז הזה, הוא היה נעצר על המקום כאחראי לאיזה 'תכנון התקפה'... בחור ש'מנוח' בסוגי חומר בניה יכול בכלל להיות 'SKU' בלימוד? להכנס להווי של הישיבה...?"! דובי הבית בפני הנוכחים, הציג לעבר הר'ם של שיעור א' ר' שלום בער פרידמן והמשיך להתקפה: "כן, אלכט אויל' כבר יודע לצטט את 'תורת הלשיטיתיה' בלקוטי שיחות, אך זה בסך הכל כמו איזה משחק מוחי ולא באמת יורד לשורש הסוגיה. בمكانם להתעמק בראשונים שהרב מביא בהערות, הוא מעדיף 'לשחק' ב'לשיטיתיה' קצר, וחושב שגם כשהוא יוצא כל הלילות להדוקות והדגנות הוא יכול להבין ולהיות 'מנוח' בלימוד. כך לא לומדים!".

השיחה בצוות עברה לעסוק בדוידי סgal. דובי המדריך המשיך לתקופה. הוא חש חופשי לשוחח ולהוציא הכל. הוא ידע כי אפילו سنגורם של העיבሊסטים - ראש הישיבה ר' יודל יש בלבבו על דוידי סgal.

הוא חכך בדעתו איך לפתח ולבסוף החלטת לנגווע דוקא במצב המשפחה:

"אני לא יודע מי נתן את השם 'שבת לפרסם' במקומות 'שבת כבוד הוריהם', אני חושב שהוא פרי רגשותיו הכאובות של דוידי. שמתם לב שהוא משתדל בשבות הופשה לא לנסוע הביתה? אולי היו שבתוות שהוא התחבא בפנימה כל השבת ויצא לאכול אצל משפחת

פרק נ"א

/ נעלמות מתנגשים

"זה איזוקנים מסווג חדש, יש בהם באמצע חוט ברזל ושפיצים משנה הצדדים, לא שייך להתווך או לפרק אותם ביד. יש לפחות שלוש סוגים איזוקנים אבל הסוג החדש הזה הוא הכפי חזק. וזה דבק שלוש שניות בשבייל מודעות גדולות ואפילו עברו מקלות, זה כמו הדבק פלסטי הלבן הרגיל אך יש בו תערובת של חומר שמתיבש מיד אחרי שםנים על הקיר. זה לא כמו הדבק 3 שניות הרגיל שמתיבש מיד כשישוצא מהשפפרת, لكن הדבק הזה יותר נוח וייתר חזק. והנה מטען-נייד לאופניים חמליים, אפשר להטעין בו אפילו ל-20 קילומטרים!... ואלה הם דיבלים מיוחדים לمبرגה חדיישה של BOSCH עם אפשרות הברגה גם לפח וגם לעץ"...

"בשביל מה כל זה?...", "מה פירוש בשבייל מה? בשבייל הדבקות והדגנות, שלא יוכל להוריד... יש הדגולות על עמודי השמל מאלומיניום עגול וחלק שהמائل של הדגל מחליק ממשך הזמן, וכך האיזוקנים האלה תופסים אותו ולא יכולים להוריד בקלות... זה טוב באזוריים חרדיים שלילדים סתם מושכים דגליים, או לרמת אביב ג'...".

ט"ז אדר שני.

דובי המדריך מתדרך בישיבת צוות על המתרחש בפסק הזמן היישתי בין פורים לפסה.

"אננו נמצאים בתקופת ה'תלתא דפורענותא', שלשת השבועות הללו [הurat מערכת החיל]: אצל ה'מהדרים', תחילתם של ימים אלו הוא במועד הראשון של מגילה נקראת לבני הכהרים] בין פורים לחופשת ניסן בישיבות, צריכים לחת עליהם את הדעת. והנה אחת התוצאות - איך בחור יכול להיות SKU בלימוד כאשר הוא SKU כל כולו בדקויות של חומר בניה...".

ב'ישוב!...

את כל משנתו מזה זמן רב?..." הרהר ר' שלום בער פרידמן. כבר מזמן היה לו מהלך 'לשיטתי' שלם על ר' זעליג. במרוצת שנים ישיבות הצוות הוא ידע כבר לנחש מה ר' זעליג עומד לומר, והנה במרומי שנים החמשים שלו הוא מחדד דברים מחדש... דומה כי חוט מחשבתו של ר' שלום בער פרידמן הייתה נחלת כל הצוות כאשר ר' זעליג ממשיך לבנות את המהלך:

"תמיד היו גם היום ישנים שתי דרכים כלויות כיצד לקדם בחור בגיל הזה. הדרך הבסיסית היא לחת לטבע שהטבע הקב"ה להתמודד, חלק מהטבע זה נמצא במה הבהיר מרגיש טוב ומצחיח ולתת לו להתקדם עם זה. אולי באמת דוידי סgal ואלכס לנסקי היו מוסכניםים כשיגדלו, מה רע? היום הם מתעסקים בסוגי אזיקונים ומטעני אופניים חמליים,

וכשיתחתחנו יפתחו עסק-חסידי כזה.

ר' זעליג הבית עבר ר' יודל שנראה מהורהר ואמר-שאל:

"וכי בזמן האלטער
רבי לא היו עגლונים
חסידיים... זולמן
קליניemann שהרבינו דחף
אותו להשקייע בציור...
אם היו שולחים אותו
לטיפול או נלחמים
אותו רק על 'קבלה עול'
או ואבוי מה היה קורה...
הרב מלך המשיח שליט"א

גילה בו את הנקודה הזו... תפקידנו
שהזה יהיה לפי תורה. עליינו לשים דגש
רק על כל מה שקשרו למעשה בפועל
ממש וללבושי הנפש ואוז הלבושים
פועלים על הנפש, אולם כאשר הטבע
לא מצlich להתמודד בלבד, אז מגיע סוד
התרופה החסידית של פרק מא - 'קבלה עול'! העבודה
של קבלת עול היא זו שפותחת במוחו ולביו של הנער
מחלך חדש והוא כל' לכחות שיקבל מהחוץ. וזה כמו
אינפויזיה מהמשפייע, מהרב שלית"א...".

לרגע ר' זעליג הרהר והוסיף: "בנוגע לדוידי סgal אולי
כן כדי שיקבל סיוע רגשי", הוא שב והבית עבר ר'
יודל והוסיף "זה לא סותר לעבודה של 'קבלה עול',
ראיתי מכתב של הרב שלית"א בעניין. הוא ניסה
להזכיר, הבית לעבר מדף האגרות קודש' ומהשיך
הנוגעת לנפש האדם שיש לטפל בהם בצורה טبيعית,
צרכות להיות משולבות ביחיד עם טיפול בדרך עבודה
השם וזה לא סתרה" [הערה מערך החיליל]: אולי
הכוונה למתבאר באג"ק חי"ג מכתב ד'תקא: "במה
שכתב שרגש השמחה מקשור עם פעולות בלוטות

aczlo 'לפרסם' נובע מכורה המציאות של המצב המשפחי. המקום היחיד שהוא מרגיש בו בנוח, זה ברחוב מול אנשים שאינו מכיר ואינו חשש מtagובה רגשית סוערת כמו בתא המשפחה - - -

דובי המדריך היה בטוח שדבריו יתקבלו, במיוחד אצל ר' זעליג, אך משום מה הפעם ר' זעליג התעטף בשתקה. הוא שתק את שתיקתו העמיקה ועמו איתו גם ר' יודל ור' זלמן וכשהשלישי הלו שותקה, גם ר' שלום בער פרידמן ובודאי שרוליק הילמן לא יעז לפצות פה.

"از מה עושים עם דוידי סgal", ניסה דובי המדריך לסכם, "מחפשים לו מקום אחר?"

מילותיו הראשונות של ר' זעליג נפלו כרעם. הם היו שונים מסגנון
הרגיל, אותה חריפות-אנושית-
חסידית מעמיקה התחלפה
במין התבכלות מחושבת.
הוא החל לדבר
באיטיות והיה נדמה כי
משהו עצום מתחווה
בהתנהגותו ותגובהתו.
הרמב"ם כותב כלל
כי 'הטבע מרפא עצמו...
הכוונה כמובן על הקב"ה
דרך הטבע'"...

ברגע אחד כל העניינים בצוות נדלקו.
ר' זעליג 'מצטט' בישיבות צוות? לרגע
אפילו ר' יודל הרם מבט מomin פלייאת-
התפעלות. אך ר' זעליג המשיך:

"התיעצתי לאחרונה עם ר' חיים בער
על תופעות של בחורים שונים, כמה דגש יש לשים
על הבעיה הרגשית המסתתרת ממאורי ההתנהלות
שליהם.

ר' חיים בער סיפר לי מהיכרות אישית על רבים -
רבים ממשפחות אנ"ש של ראשית הנשיאות שעברו
סבל נוראי בילדותו. בעצם כמעט כל אותו דור עבר
טרגדיות מכל הסוגים - משפחתיות, בריאותיות,
 גופניות, חברתיות, כלכליות וזאת מלבד חוויות
טרואומטיות מגיל הילדות שלו בפחדים נוראים, ובכל
זאת הם בנו דור! הם עשו יש מאין ממש בשליחותו
של הרב מלך המשיח שליט"א! איך? היו פעם
טיפולים רגשיים/פסיכולוגיים/פסיכודRAMOT? היו פעם
בישיבות יועצים? איך הם היו אלו שבנו את שיכון
חב"ד וילדייהם היו הניצנים הראשונים של מהפכת
השליחות, איך הם עשו זאת?...".

"רגע, ר' זעליג ממש ברגעים אלה מבahir מחדש

דלת עץ כבדה. מרצפות 20/20 מחלקי אבני. מטבח עם ברזים כפולים למים וחמים וקרם. שיש פשוט, כל' מטבח של פעם, קישוטים עובdot יד.

שטיח בסלון מקיר לקיר ארגז מצמר. מזגן קיר מטרטר בסלון.

חדר ילדים, חדר שינה ומרפסת... בלי מזגן. רק מאוררים.

על דלת הכניסה חרות בעץ מילה אחת - "גנגיבי". יושבים שבעה על סבא.

על השולחן הנמוך ליד הספה עירימת עיתונים יומיים, קעריות עם בדלי סיירות כבויות, חצאי קופות עם קפה שחור קר. חת"ת מעור, קרטיסי משיח, פרוספקטים של תפילין, שיחות הגאולה וכרכך אגרות קודש. יושבים שבעה - אח של אבא ואחות. להם יש שני ילדים מהם גם מסתובבים. בני דודים של דבר.

שבוע מבבל, מתיש, כאוב, מרגש, מדכא, מרומם ומײַסֶר עובר על דבר. כל העבר חזר אליו בגודל טבעי. כאן ועכשו. חברים, משפחה, זכרונות, דעתות, בעיות, התמודדות רוחניות ופה ושם נסיננות שמסתיעים בנפilioת מיסוד המים לתאות היתר הגובלות באיסור שבאיות ליסוד העפר - עצבות... אחרי הכל במדורי הסفورט בעיתונים הפוזרים על השולחן יש כמה תחומים שבמעבר היה חזק בהם. מאד...

כל זאת בנוסף לחיבוטי הנפש הבסיסיים על בסיס קבוע כמו כל נער מתבגר, חוות"ש, יתום מאב ואם, אידיאリスト, פרפקציוניסט שנשבע אמונה להביא את המשיח.

הנושא במוחו ורגשותיו של דבר לא היה 'סבא' עליו יושבים שבעה, אלא - אמא. כל פינה בבית עוקה 'אמא'... בן תשע הוא היה כשהיא נפטרה. מאז הכל הודחק, עכשו דברים מתחילהם צופת.

כבר שבוע שהוא נובר בארונות הבית. מה הוא מחשף? אולי איזה בدل דתי.

הוא כמעט ולא מוצא. כלום. כלום? כמעט כלום.

תמונת 'כайл טרוג' שאמא צירעה בעת מחלתה, שני ספרי תנ"ך של זה"ל, ספרון 'אגרות בנושא תורה ומדע' שאמא קיבל מאיזו ידידה חב"די. הוא ניסה למצוא משהו של אבא, אך הוא מצא רק טלית ישנה ולא יותר. "לא היו לאבא תפילין?"...

כשהוא חיטט במרתף השולחן של אבא, משהו קטן הצית בו כן זכרון עצום.

ספרון בלוי - "אמא אני שלך" בהוצאת 'ספרייה' המבצעים של רשות האלהי יוסף יצחק'... ברגע אחד

הפרשה הורמנגלית כו' המגיעות עם הדם אל המוח כו'. הנה כיוון שהגוף והנפש מוקשרים ומוחדים ממש ומהווים יחידה אחת, הרי מובן הוא אשר כל תופעה בנפש גורמת לתופעה בגוף. ואקווא שיסכים עmedi שענין האחדות שבזה העולם קטן, המשמש משל ודוגמא לאחדות האמיתת שבעולם הגדול... שהכל הוא רוחניות. ולמעלה מזו, שהכל הואALKOT, כמו שמעיר בעל התニア בקצרה בפירשו על הכתוב גוי אחד בארץ, שם בענייני ארץ לא יפרידו מחד האמת ח"ו (אגה"ק סי' ט, ע' קי"ד, א").

שקט ניסר את האויר. בעצם ר' זעליג ממשיך לשמר את קו המחשבה הקבוע שלו שהפירוש ב'על פי דרכו' הוא אפשרו של בחור יש לו את הטבע והאופי שלו וצריך לחת לו לזרום עמו וזה וגם כי יזקין' ימשיך להיות כמו בישיבה, אלא צריך לישרו ולעבוד על אנושותו ועל שמירת שו"ע, לאידך כל בחור צריך לעובוד אותו דוקא בדרכי עבודה השם ולא על ידי יועצים גויים למיניהם.

"יש כאן התכלויות נפלאה", הרהר ר' שלום בעיר פרידמן, "תורת ר' זעליג והמהלכים של ר' יודל את מתכליים זה זהה...".

אולם נראה לא' יודל זה עוד לא הספיק. הקול הדק-השבור נשמע שוב: "יע, אך גם דודי' וגם לנסקי צרייכים רשאים ויכולים להיות למدنيים גדולים, שייהו שלוחי-תורה, גם בספר הזכרונות לקראת הסוף מובן שבעצם בלי לימוד תורה באופן عمוק וקבוע ויסודי חסרים עניים עיקריים [הערת מערכת החיל]: אולי הכוונה גם למסופר שם בפרק מב]. הרי רק 'תורה מגנא ומצלא', זה הרי הרב מלך המשיח שליט"א מסביר לسنחרין, הרי הרב מלך המשיח שליט"א מסביר זאת שאיפלו מרדכי היהודי 'תורתו מתברכת' כדעת הירושלמי ולא רק 'משתרמת' [הערת מערכת החיל]: ראה לקו"ש חט"ז פורמים], אין אפשרות ללא התמסרות ל תורה".

דובי המדריך הציג בשעון. תיכף חצותليل. זו אחת מישיבות הוצאות הארכות שהו, רשות שמות הבחורים עוד לא נקרה כולה ודובי הודיע על סיום האסיפה. "מה עם דברי...", העינים הופנו שוב לר' יודל... "אייפה באמות דבר... כבר הרבה זמן לא ראיתי אותו בישיבה...".

"סבא שלו נפטר בי' אדר-שני, הוא בכרמים כבר כמעט שבועיים", ענה דובי המדריך ביובש - - -

*

כרמים.

בית-עץ-בטון פשוט וモזגה.

מבואה עם כסא נדן עתיק אפוף גידולי פרא.

אותו "אה, ואתה הייחד שיזודע את האמת האחת והיחידה? אז מה היא אורה אמת אחת ויחידה? לחבוש כיפה שחורה ענקית עם פרטומות על חי' המשיח, לדבר באוטובוסים ולהזכיר אנשים להניח תפילין. כן? ואיך בדיק יהיו רופאים בעולם?ומי יגן על המדינה? ואיך יתפרנסו?... עמדו עם קופות צדקה בצדדים ויבקשו כסף?ומי ינהג במכוון?ומי יעכוד במוסכים? דבר חפקה כבר את העינים שלך! תקרא את הספר".

הוא הביט בפניו של דבר במין מבט-CN ווסיף בחזי פה: "אני מבקש דבר בסך הכל תקרא... כאוות חברות...".

ותוך כדי דיבור הוא הכנס יד לכיס והוציא כיפה סרוגה, כשהוא אומר במעין התרגשות "דבירוש... התחלתי לשומר קצת מצוות... יש לי בצבא חבר שלומד איתי, אני רואה את העוצמה של הדת היהודית" - - -

הוא הביט לרגע בדבר וציפה לראות איזה חיקוק של נחת, אך... דבר שוב נגע.

"אתה יודע מה? אני לעולם לא יהיה מקום. לא! אתה חי בטעות... כל כך רק תגובה לטרגדיה המשפחה שאבא ואמא מתו... לך לפסיכולוג! היציר הדתי-לאומי הם היהודים האידיאליים, שילוב של חומר ורוח, קודש וחול. כך בלבד אלוקים רוצה שניהה. אתה חי בטעות!".

הוא ציפה אולי שוב לתגובה, אך מלבד ניע ראש קרייר, דבר לא הגיב. "אוקי. אתה מתקשה להתחמוד כנראה, אז אני משאיר לך את הספר".

חגי יצא מהבית באכזבה, אך הוא לא הבין כי דוקא הפגישה הקצרה זו עשתה יותר ממשו בתוכו של דבר.

מצד אחד חגי שימח אותו. מאד. חגי מתחיל להתקרב?... שנים הם מתווכחים ומתכתבים על נושא Dit ואמונה והנה זה קורה, אך?... הוא לא מתקרב 'אלינו'... הוא הכיר את חגי שכasher הוא נחפס למשחו זה עד הסוף. בעצם, אולי יש בן משה בדבריו של חגי? אולי שווה בן לקרוא את הספר? דבר התישב על הספה והזכיר את עצמו לקרוא את הקדמה. ר' אברום ממאה שערים מנהל דיאלוג עם ירונן הקיבוצניק ושתי דמויות נוספות מיהו כיום היהודי האידיאלי שעשווה את רצון השם בעולם. בסוד הדברים המחבר מנסה להוכיח כי אכן

כמו נפתחו לפני תאים במוחו וחדרו מיידית ללבו והפעילו רגשות. איי... הנה דיוקנו הרגש של מאירק'ה לוין נער כחוש עם מבע פלדי שapeutic מול פניה הרחמניות של 'דודה נסתייה' אינו לוגם ממרק הטריפה... והנה מאירק'ה סוגר את פיו בחזקה מול אiomio של הדוד השיכור שמנסה להכריחו לאכול את הנקייק "נער כל כך קטן וכחוש אך חזק כמו פלה...". הוא נזכר כיצד ערבי-ערבי הוא היה יושב וקורא את המילים בהתרגשות ובמבט משך שניות במבטיו של מאירק'ה. דמעה בזווית העין שהביהה עוד דמעה הזוכרה לו ארוחת ערבי כאשר אמא הגישה מרק חמ, ודבריר שאל "אמא, מיוזהبشر עשית את המרק, זהasher ליהודים"?ABA ישב ליד השולחן ודומה היה כי הוא עשה תנועה חריפה, בדיק כmo בתמונה של הדוד מסיפורו של מאירק'ה. דבר לתוכו רץ לחדר הילדים והביא את הספרון והראה לאבא כשהוא מזכיר לו את הפזמון בספר "מה תאכל יהודון?... עגבניה מלפפון? מה שמק יהודון? עגבניה מלפפון?...ABA קם מכסאו נעמד, הבית על אמא בכעס וזעם "מי הביא החבורה החב"דנית שלק?" ובחנוועת זעם הוא חטף את הספרון מדבר והחביא אותו... עכשו דבר בחרה העבודה דומע ושוב מעלה בספרון.

"או אמא לפני פטירתה התקרצה ליידות?... ואבא התנגד?..."
תגיד, אתה מרוכז בספרון ילדים ולא שומע דפיקות בדלת?..."

"היה חגי, יחי המלך...".
"יהי יחי... זה ציטוט מהספרון?...
הבאתי לך ספר לקרו, קצת יותר ברמה מהספרון זהה...".

זו כבר פעם שלישי שחייב מגיע בניסיון לשוחח, אך כל פעם דבר דחה אותו בתואנות, הפעם היה נראה שהשיחה עומדת להיות עמוקה יותר.

"דבירוש, אתה מכיר את הספר 'היהודי האידיאלי'? זה ספר מקיף שכותב רב שהוא גם עורך דין. הוא מדבר על ארבע דמויות מהחפשות את דרכם והם מנסים לבירר מי הם אכן היהודי האידיאלי".

חגי הגיע לדבר ספר עב כרם, אך דבר לא היה בניו זה עכשו. הוא עלעל, החיזיר אותו לחגי וענה ברפיון-מה "אמת יש רק אחת. אחת ויחידה. אין לי כוח להסביר"...

חגי שנכנס הפעם רגוע ניסה בכל כוחו להמשיך לשוחח בשלווה, אך כנראה שדבר הצליח להקפי

אי אמרית הילל בפורים. דבר ש כבר התרgal ל'ספראך' הבין הטוב את הנקודה: האם חסרון אמרית הילל על נס המולבש בטבע נובע מהגברא שאנו לא רואים את האלוקות שבטבע, או שהוא חסרון בחפצא שזה סוג של השגחה אחרת. השיחה נגעה היישר כמעט באחת הנקודות שבספר 'הילל ביום העצמאות'. אכן הכל זה אלוקות. גם המציגות של 'עבדי דאשורי' ואנן, רק לא תמיד זה בנגלה, יש לדעת אכן שאלוקות זה הכל והכל זה אלוקות, אך צריך שזה יהיה בגליו גם 'ל'גברא'.

נס וטבע היה הנושא המרכזי שעלה מהשיחה השנייה בטעם שלא נזכר שם ה' במנגילה, ובמאמר 'בלילה ההוא' וכמוון שיחת היסוד על 'נהנו מסעודהו של אותו רשות' פתחה הבנה عمוקה בקיום עם ישראל מול העולם. דבר ראה בשיחה זו תשובה מדויקת לכל מה שצורך בובליל מנסה לטעון בספריו הדמוגוגי 'היהודי האידיאלי'. אין מציאות כזו שעל ידי חיזוק הטבע יתקיים עם ישראל! זה דומה לאדם שנסה להרחיב את כיסיו ויחסוב שכך יצlich בצרפת! ושוב שיחה על מרדכי והסנהדרין שהלכו עליו מפני שאנו שקווע כל כולו בתורה! גם מרדכי היהודי סבר כי לולא זאת שהتورה שלו מתברכת הוא לא היה עוסק בהצלת עם ישראל? מודיע? - תורה מגינה ומיצילה!

הכל האיר לו. את דעתו של הרבי מלך המשיח שליט"א בשלילת הליכת בחור ישיבה לצבא הוא כבר הכיר מהחוורת 'לא יצא בצבא', אולם משאו שם לא היה בש ballo מספיק בהיר, פה ושם חגי היה מקשה קושיות, שבתווכו לא ידע כיצד להבהירים. אך דוקא הפעם השיחות העיוניות בלקוטי-שיחות על חג הפורים האירו את היסודות של 'לא יצא בצבא' ובמיוחד את השיחה המרכזית על ההבדל בין דוד המלך לשר הצבא [הערה מערכת החיל}: אויל הכוונה לשיחת ר' תשרי תשכ"ח ושם: "כשם שמי שהעמידו בחזית ובורה מן החזית נחשב ל'עריק', כך נחשב ל'עריק' מי שהושיבו אותו בישיבה ללימוד תורה יומם ולילה שעל ידי זה מנצח יואב במלחמה ובמקום זאת הוא ברוח להראות שגם הוא לוחם וגם לו מגיעה מדליה, הרי לא זו בלבד שאינו מסיע לנצחון, אדרבה הוא עורך מן הבטחון ופותח את החזית ל'אויב!"].

במין חצי-תנוועה לא רצונית הוא הבית נרגש בתמונהו של הרבי מלך המשיח שליט"א ופלט בהתרגשות 'תודה מלך' ...

3 לפנות בוקר.

כבר זמן רב לא הייתה לו חוויה לימודית כה ממושכת כמעט חמיש שעות רצופות בהם הוא גמץ שיש ליקוטים שלמים על חג הפורים! הוא היה ערני יותר مما שיופיע הוא זכר את עצמו. כל המרצ, העוצמה

אין ספק כי התורה היאאמת וקיים המושלים חיים הוא רצון ה', אך חובה להתייחס למציאות החדש ובעיקר בכל מה שנוגע בנטיילת אחריות סביבתית בקידום הטכנולוגיה ויחסה לתורה, התגויות צבא כתגובה לשואה, כניסה לשוק העבודה וכמובן יחס חיובי ואוהד למדיינה וכל מוסדותיה והכרה בהתחלה הגדולה על ידי קום המדינה (כולל מבון חדש על חיזוק הרבנות הראשית וההכשרים שלה ולא היפרדות להכשרים מהודרים...). הסגנון היה ישיר וברור, אך הבסיס היה בו משהו מוזר שדבריר לא הצליח לעלות עליו. "אין כאן מילה אחת חסידות והבנת תכלית הביריה", אך דבר לא הצליח לזהות את הבעיה.

דבריר עזב את הספר ומשום מה שוב הבית בספרון 'אמא אני שלך'. מהهو מדבריו של חגי שבו והכו בו בעוצמה - מדובר בספרון ילדים מדבר אליו הרבה יותר מספר עב כרס הכתוב בהגion? אולי בזה חגי כן צודק. יש כאן איזה חסוך ילדות משמעותי שבומצפה להשלמה? האמת? אין לו תשיבות הגינויים לדבריו של חגי מלבד כמה ציטוטים ששמע כי מצד 'אין עוד מלבדו' הרי הקב"ה מנהל את העולם והוא קבע כי בחורי ישיבה צרייכים ללמידה והשאר הקב"ה כבר יעשה... אך המילים הספרות הללו לא נתנו לו תשיבות לספר עב הכרס שעלה ברכיו עכשו.

"חסר לי המון ידע, המון לימוד. אני חייב להתברג ומיד. אני חייב להתרכו בלימוד בלבד!... די לבודוו זמן על אנשים אחרים כאשר אני לא שלם בחומי מול חגי!".

אך קול קורא פנימי נוסף השקיט אותו:
למה?... מה קרה עכשו?... תרגע... תמשיך את תוכנית הלוקת משלוחי המנות לכל יישוב כרמים ותחוור לישיבה".

אך הקול הפנימי לא הצליח להרגיעו. "לא! אני חייב לנצח את חגי!" - - -

על השולחן הקטן בסלון הוא מצא לקט שיחות שיענקי הניג הביא לו כשבא לבקר, "תורתו של משה לחג הפורים. יו"ל ע"י חברי לקוטי שיחות תות"ל סניף עיבל".

הוא התנצל על החוברת והחל ללמידה. כמבוא לחוברת הכנסים עינקי את שיחת חג הפורים תש"א בה מתאר הרבי ר'יעץ בפרטיות כיצד המצב של העם היהודי בתקופת המגילה היה זהה מאד למצב העם היהודי בתקופת השואה. גם שם חשבו כי התגובה לגזירות אשורוש היא יצירת קשרים פוליטיים עם השלטון והתרבות בתחום הטכנולוגיה והקידמה, אולם האמת הייתה כי התגובה האמיתית למאורעות עולמיים היא דוקא התחזוקות בקיום תורה ומצוות פשוטו. דבר דפדף לשיחה הראשונה שעסקה בנגלה בטעם

בגוף ונפשך
אהבתה. מאד מאד. אמא"

הוא לא דמע, הוא קפה. איזו סקרנות-מרגש-מאכזבת
לא ברורה אפפה אותו...

הוא הביט בפני הזקן ו אמר בבהילות "אני צריך ליכת...
תודה... אני עוד יחוור...". הוא יצא החוצה ב מהירות,
עמד מתחת לפנס רחוב והחל לקרווא. לגמוע... ביד
אחד הוא החזק בספר 'היהודי האידיאלי' ובשניה
בספרון מאמא עם האיחול שהוא דבר יהה 'היהודי
האידיאלי'..."

"הבינה יותר שלמה ומתוקה של דעת האלקות היא
הכרת הייחש האלקי אל העולם הכללי ולא כל פרט
ופרט מפרטיו, החמורים והרוחניים..." הספר עוסק
למעשה בהבטה חדשה על החומר ושילובו עם קודש.
הוא שב לרפה מעת מטרוח השפה המליצית וראה כי
באחד הדפים יש סימניה קטנה:

"פרק לג: התחumbleות, שצעררי ישראל
עוסקים בה בארץ ישראל לחזק את
 גופם בשבייל להיות בניים אמייצי כה
לאומה, היא משכלה את הכה
 הרוחני של הצדיקים העליונים...
 ויעש דוד שם... וויאב בן צורייה
 על הצבא... ואל יפלא אם יש
 חסרוןות במהלך החיים של
 העוסקים באימוץ הגוף וככל
 החיזוקים הארץים שבישראל, כי
 אפילו הופעת רוח הקודש צריכה
 בירור מתחשובות צחצוחי טומאה
 שמתרבים בה, והוא הולכת ומיטהרת,
 מתקדשת ומתרברת...".

משהו בתוכו נקרוע. לגמרי. 4 בוקר... הוא לא ילק
 לחגנו! לשם מה הוא ילך? בשבייל להתווכח? כאשר
 אמא כמו בחולם שולחת לו מסר חד ובהיר 'אנא תהיה
 כמו חגי'... הכל כאן כל כך מתזמן שואלי זה מה
 שאלוקים רוצה בעצם...

הוא צעד בשבילים דומים כאשר רוחות-חרופיות של
 לפניות בוקר מנשות להעיפו. הכל חזר אליו. הוא כל
 כך בודד... בעצם, אין לו שורשים אמיתיים. הוא נהיה
 דתי בಗל? בגל איזה ספרון 'אמא אני שלך'... הוא
 הכיר את הרבי מלך המשיח שליט'א רק מאיזה ספר...
 מדפים... מקריה... הכל נתון לשינוי... למה רק הוא
 חייב להיאבק כל הזמן רק בשבייל פשוט - להיות...
 לייבוש קופרמן למשל, לא צריך את זה. יש לו הורים,
 יש לו משפחה... יש לו שורשים בחב"ד... הוא לא נופל
 לשום מקום ולא עולה. הוא יציב. הוא נזכר באמרה
 ששמע בפעם הראשונה מליבוש, באותו ערב שהם
 נכנסו בפעם הראשונה לפנימה "הבעל" תשובה אין

והאנרגטיות שבו הופעלו מחדש כמו ביום הטוביים
 והוא החליט - "אני הולך עכשו לחגיגת עמק!"
 השעות הללו של לפניות בCKER בקרים היו תמיד
 השעות שהוא וחגי היו מטיילים ומחלייפים דעתו,
 והנה זה יחזור עכשו..."

שם בחוץ. מזג אויר סגרירי ובוצני. כלבים נובחים.
 דבר נגבי חזר לטבע של כרמים...

הוא עבר שורת בתים שכל אחד מהם החזקה ים
 זכרונות...

'חבל שאני לא מביא כאן סטיקרים ודגלים לבתים.
 אולי אלכס יבוא עם האזיקונים החדשניים והאופניים
 החשמליות ונעשה כאן סיוב...'. מעברו של אחד
 הבתים יצא לפטע כלב בולדוג אימתני והתחל לנבוח
 בקהל לא-לו. "רגע, זה הבית בו היה גן הילדים של
 הגנתה חוה", הרהר דבר ובקומו להתרחק מהכלב,
 הוא התקרב... לרגע הכלב השתתק, אך החל להתקרב

לעbero... "הוא נראה מכיר את כל התושבים
 ולא אותך", הרהר דבר וכתנוועה טבעית
 ובמבט מקצועני הוא ניסה להתיידד
 עם הכלב השתק והתחכך בידו של
 דבר "משם כמו בסיפור של רבינו
 לוי יצחק מברדייטשוב", הרהר
 דבר בחצי-יוירה-ילדותית.

"מי שם... מי אתה... אני מתקשר
 למשתרה...". קול מבוגר נשמע
 מהבית.

"אני נגבי... דבר... הבן של..."
 הדלת נפתחה.

היה זה בעלה של הגנתה. דבר כמעט שלא זכר אותו,
 אך דוקא בעל-הבית זכר "אהו... ממש אליו הנבי
 באמצע הלילה... אתה... אתה יודע מה?... אני לא אדם
 מאמין... אך... אתה לא תאמין... הרי אשתי חוה מטה
 לפניי חדש ואני עומד לעבור לרמת-השרון לידו
 הילדים, אני עושה כאן סדר בבית ואתה... אני פשוט
 לא מאמין, אולי זה אצבע אלוקים...".

הוא נכנס עם דבר לחדר הפנימי הגיש לידי מעטפה
 ואמר "תראה... תראה מה מצאת...". נראה אמא שלך
 הביאה זאת פעם לחוה להביא לך... אני פשוט לא יודע
 איך זה נשאר כאן בבית כל כך הרבה שנים...".

בתרגשות-מסוקנת דבר פתח את המעטפה, והוציא
 מתוכה חוברת:

"אורות התchia - מאת הרב אברהם יצחק הכהן קוק"...
 בכתב יד רועד ומוטשטש נכתב בעפרון:
 "לדברי שלי, למען תגדל להיות היהודי האידיאלי

כolumbia ווארטימן חריפים כמו שאתה אומר... מה אתם
חוושבים שעם כמה בדיחות אפשר להקים מדינה?
עדיף שתלמדו מתמטיקה, פיזיקה, הנדסה...".

בכל אותה עת דבר עמד מצד וחיקיך. משומם מה הפעם
כשהחאים גורליק הריצה את נאומי השיטנה שלו הוא לא
כעס ולא חשש. בדרך כלל הוא לא מסוגל להקשיב
לדבריו של ה'יודע כל' הזה, אך ליד ר' חיים בער הוא
חש ביטחון. ר' חיים בער הוא בדיקות החוליה המשלימה.
הוא הדמות החסירה לו בשרשורת האנושית-רגשית-
נשומתית. יהודי אמיתי. לגמרי. מחובר מעלה בשורשיו
האיינטניים ונוגע מטה עד כדוכחה של נפש.

"תגיד ר' חיימק', הקשبات היום למגילות אסתרא?...",
הגביב בחיויך ר' חיים בער, אך חיים גורליק לא הגיב ור'
חaims בער המשיך - "אצלכם באברויסק שמעו מגילה
או הקשייבו למגילה". זה פעל כמו קסם, רק שמע חיים
את השם 'אברויסק' והוא נדלק. עניינו הרדוומות-מה
נפערו, הוא התתרומם מעט ועננה "וואס הייסט, אבי הרי
היה הבועל-קורא. איי' אצל בא לא היתה טעות אחת
בקריאה. לא בטעםם, לא בניקוד. אבא עליו השלום
ידעו הנ"ך על ברוריו, לא כמוכם... אה... אתם יודעים
להגיד ווארטים ולשנות לחימים...".

דבריך התבונן בר' חיים בער וניסה להניאו מלחונות
לחיים גורליק המתריס, אך ר' חיים בער המשיך. הוא
נכנס לאיישותו של חיים גורליק והחל לדבר ב'שפתו':
"למבדתי היום שיחה מה'פריערדיקער רב' שם הוא
מתאר כיצד בתקופת המגילה רוב עם ישראל הרי ידעו
פיזיקה, הנדסה, מתמטיקה, הם היו מפוזר ומספרד בין
העמים הם ידעו כל חכמות העולם, ובכל זאת הגויים
פלטו אותם מותכם... [העתרת מערכת החיל]: ראה שיחת
פורים ת"ש, פורים תש"א - לקוטי דיבורים חלק א' זה
שבטיפול נمرץ מדברים בלשון-קדוש ויש מקום כזה
באرض הקודש זה רק מכוח יהודים כמו מרכדי היהודי
ותלמידיו... מתמטיקה ופיזיקה זה ידע גשמי, אך אין
אתה חושב שימושך עם ישראל בלי כוחות נפשיים...".
לרגע הוא שתק, הרהר, התישב בספה ליד חיים,
והמשיך "אני לצערי למדתי בשקאלע... כך היה פעם...
כל היהודים שלמדו אותי בכיתה, כולם ממש, לא נשאר
מהם שריד ופליט. כלום... הם כולם ידעו פיזיקה יותר
טוב ממוני וממך... יש כאן סוד חמימקה זה סוד של עם
ישראל והסוד הזה יודעים הרבהים... איי הרעבע... אתה
מסכן חמימקה שאתה לא מכיר את הרעבע... אבל הנה
ישין' באו את דרייב בער האלאדאט פון בריג'ו"

דבריך בבית בחים. היה נראה לו שדבריו של ר' חיים בבר לא סייפו אותו, אך משום מה חיים הפסיק לסתור. רק הבית בדבריך ואמר "דבירלה הגיע יהודי מבוגר באמצע הלילה ואתה לא מכין לו איזה כוס תה?... ואם אתה מכין לו תchein גם לי...", לרגע הוא השתתק, הבית

לهم לומר בתפילה אלוקי אבותינו. אין להם הורים"

אז, הוא בז ללייבוש ולכל מה שהוא מיצג, בעצם, כאן בכרמים בצור מחייבתו, באربع פנות בוקר הוא לא רק הבין את המשפט, הוא הרגיש אותו...

אבל... האמת המיסרת עד دقדוכה של נפש...
שבה ודרקה אוטו... הוא הוציא מכיסו כרטיס משיח,
הבית והחנן פיזית - "רבי... עוזר לי... אני לבד..."

*

11 בלילה מוצאי פורים בכרמים. הבית שקט.

דבריך אחורי יימת מבצעים בכל פינה בכרמים. עכשו
הוא ממוטט. בבית נמצא רק הקרוב-רחוק המקטר
חיים גורליק.

דפיקות בדלת. באים לנחם ב-11 בלילה?
חיים ישב בסלון, עישן בשרשראת ולא הגיב. בעצם הוא לא אREL' רשמי' ולכן אין לקבלם סهل עבשו.

אך משום מה לדבריו היה נדמה שהוא שומע מאחוריו הדלת איזה זמזום של ניגון. ב-11 בלילה? בכרמים?...

ר' חיים בער! המשפט ר' חיים בער הגיע قولן מבושם
ממשקה!... נלווה אליו בחור בג'ינס וככפכפים עם תוויה
פנימים עמווקות ומוכבות.

"אה.. הii! Ich! מענדול איידעלמן!"

כמו מובן מאלין, הוא ניגש לחיים גורליק הרים אותו
ונישקו... כשהוא לא פוסק לפטפט "טוב ללבת בבית
האבל מללבת אל בית המשתה... ר' חיים אתה יודע
למה טוב ללבת בבית אבל.. אה?..." הפרוש כך:
שלמה המלך החכם מכל האדם רואה אדם זעיר
פרילעכער, אז הוא רוצה לאזן אותו ו奧מר לו לך קצת
לבית אבל להתאזן. תראה שיש גם בעיות בחיים, אל
תהיה בכו הימין בלבד', וכשהשלמה המלך רואה מישחו
בדיכאון ובעצבות הוא אומר לו "ר' איד לך בבית
המשתה, שם תתאזן ותשמח קצת". אז איפה יותר
טוב ללבת? להתאזן מעצבות או להתאזן משמחה?
אה ר' חיים?... טוב ללבת בבית אבל מוצאי פורים
כדי להתאזן קצת... קומט, ווועט מען זאגן צוזאמען
להיימ "

אך חיים גורליק לא היה ב'קטע' והוא החל לפזר עקיצות וגערות בר' חיים בער.

"אתה יודע שבסבא של דבריך היהחצי שנה בטיפול נמרץ? אתה יודע שם כל היהודים היו לומדים אצל אדם כמווך, הם לא היו יודעים לטפל בסבא של דבריך... הם מקסימום היו יודעים לשחות אלכוהול ולומור

של הרעב, בזכות מבצע תפילין, בזכות התמימים
שישבו ולמדו תורה בפרדס עם ר' שלימאה חיים,
רבה גילה לו יינה של תורה שצורך להסתכל על
הפנימיות בלבד... התורה מגינה ומצללה את חילו-
צה"ל... אך אצל חיים גורליק זה לא מתאפשר כלל,
לכן היה לו יכולות הנפש מדיבורים כאלה...".

דבריך קרו.

דומה כי כל המחזזה הזה היה יותר עבור דבריך מאשר
עבור חיים גורליק. כמו תמיד ר' חיים בער מגיע
בדוק בזמן הנכון. משך כל אותה עת שר' חיים בער
התועד, דבריך רק חשב על חגי, על אמא ואבא... על
מאירקה' לוין מאמא אני שלך' ועל צוריאל בובליל
מי'הודי האידיאלי...".

לרגע עליה בדעתו לתקשר לחגי ולהזמין אותו, אך
הבחור שליווה את ר' חיים בער דרש ממנו שיחזור
כבר הביתה "הוא כל היום לך' לחיים", אסור לו
להתאמץ ככה...".

ב-1 בלילה ר' חיים בער התרומם, הבית בדבריך
ואמר "אתה יודע למה הגעת?... להכיר את אבא
ואמא שלך דבריך... יש לך תמונות שלהם?"

דמעה... רעד קל... המטען הרגשי נפתח אצל דבריך...
- - -

הוא נכנס לחדר, הוציא אלבום תמונות והגיש אותו
בהתרגשות לר' חיים בער.

חיים גורליק עמד והתבונן בר' חיים בער העובר עמו
דבריך תמונה אחר תמונה. מי זה, متى זה, איפה זה.
רגע לפני שר' חיים בער יצא מהבית, ניגש אליו
חיים גורליק, חיבק אותו ו אמר "פונקט אוזי קווקט
אויס איד... עם מרדי...".

*

שלש לפנות בוקר.
דפיקות.

"מי שם... מי דופק בלילה... עוד חברים של דבריך?...
תבוואו מהר...".

חיים גורליק ישן בסלון ודבריך רדום ליד
השולחן במטבח עם הרמב"ם. על השולחן אוסף
צוווי-גיטום שהגינו במרוצת השנה ועליהם הרמב"ם...
"משטרה... משטרת צבאית. פתוחה...". חיים נבעת.

"משטרה?... זו טעות... אין כאן כלום..."
- - -

"אנו מחפשים את דבריך נגבי..."

המשען...

בר' חיים בער ואמר בחזי חיוך "איי, הקיבוצניק'ס
לא יודעים מה זה הכנסת אורחים של יהודים... פעם
כשיוחדי היה נכנס לבית היו מושבים אותו, מגייסים
לו מהקצת שהיא להם, שמעתי פעם פtagם בביית-
אבא ה'לחם שלי זה הלוחם שלך'...". [הערת מערכת
החיליל: ראה היום יום טו אייר].

"באתי בשביל לשותה תה? באתי כדי צוזגן צוזאגן צוזאגן
לחיים... ובאומרו זאת הוציא מכיסו בקבוקון משקה,
מיילא קצת בפקק, ונתן לחיים גורליק. "חימיק'ה כל
חג הפורים זה בדיק לבר את העניין הזה שיוחדים
הם האיכות, שהם הנשמה, שהם עושים נפשם עיקר...
זה כל המגילת-אסטר... ואתה במוצאי פורים יושב
וטוען את הטענות של המן הרשע?... אה?... זה הכל
בגיל שאתה לא אומר לחיים... וזה הכל בגל שתה
מגוז של קאפוסט ולא ליבאויטש...". לרגע ר'
חיים בער הבית בדבריך ועירב אותו בשיחה "אתה
יודע מה ההבדל בין ליבאויטש לקאפוסט?... גם
בקאפוסט למדו והתפללו, אך כשהגיעה הציניות הם
קצת נגררו אחרים, בליבאויטש החסידות פעה
שלא הפעלו מהעלם של העולם... כל הצינות זה
בדיק מה שהיה בתקופת אחשורוש, ניסו להיות
כל העמים... אה, יהודים ידעו לעקור שניים, לרפא
ולנתח את בית אחשורוש... בשוביל להרגיש מה זה
יהודיה זה רק חסידות. רק. רק ליבאויטש... אתה
אפוסטער...".

הנושא של קאפוסט הדליק את ר' חיים בער ומרגע
זה ואילך הוא לא פסק להציג לחיימה כשהוא
מנסה להסביר לו את המחלוקת בין הרבי מהר"ש
לקאפוסט האם הצמוד נגע באותיות הרשימו"
משמעותם זה התחיל...". [הערת מערכת החיליל:
ראה הוספות להמלך במסיבר ח"ב] מכך שהמצומות
לא פגע באותיות הרשימו, מכוח זה אפשר להרגיש
אלוקות בעולם-זהה, אך הקאפוסט פגע באותיות
הרשימו ועשה בהם מצומים ולכון בסוף... לא נשאר
מאומה... הגישימות לא הייתה כליה או רלווקי
ולכון הם נהיו ציוניים... ככל העמים... בכל מדיניות
המלך...".

כיוון שניתנה לר' חיים בער רשות להתוועד הוא
כבר לא הפסיק... כמעט שעה הוא ישב כשהוא אוחז
בידיו את חיים גורליק והתוועד עמו על השיחה
של 'كم רבה שחיטה לרבי זירא' כשהוא מגדים
לו זאת כפשוטו... "רבה היה ליבאויטשuer וככל
התニア מבוסס על הרבה שאמר שהוא רק 'בינוני',
ור' זירא היה קאפוסטער שרצה למדוד ירושלמי
ולעלות לארץ כמו כל הקאפוסטער'ס... דבריך, "דער
סאלדאט", הוא המשל של רבה וחיים גורליק הוא
המשל של רבי זירא.... רבה הסביר לרבי זירא כי את
מלחמת ששת הימים ניצחו החילילם בזכות השיחות

שלא יצא להפועל. אולם לעת"ל שזו עתידהasha שתולד בכל יום (שבת ל, ב) ודבר זה נלמד מהכתוב 'הרה וילדת ייחד' וא"כ גם התרנגול يولיד בכל יום וא"כ הביצה תהיה דבר שנולד בפועל גם באותו יום ולא היה מأتמול ולכן גם לפי ב"ש הביצה תהיה לעת"ל אסורה. ומילא אכן הלכה כב"ש גם בדיוני 'ביצה שנולדה בי"ט' אלא שלעת"ל הביצה תהיה באופן אחר.

תירוץ נוסף מביא בספר 'ויצBOR יוסף' שיסוד הסברא שלעת"ל הלכה כב"ש היא רק מכיוון שהם מחמירים, אך בביצה שנולדה בי"ט שב"ש מקילים ולכן אה"ג שבזה תהיה הלכה כבית המחמירם. גם לתירוץ זה יש אولي יסוד בバイור כ"ק אדמור"ר מלך המשיח שליט"א בטעם שהלכה כב"ש מצד זה שיש 'רע הנעלם' שצורך לברר בגאולה (קונטרס תורה חדשה).

ותירוץ נוסף ניתן ליישב לפיה המבוואר בספר של הרב מווילעדי ניק (ארית ישראל שער ההתקשרות דרוש ד' מאמר שלישי):

"בעניין מחלוקת ב"ש וב"ה שעטה הלכה כב"ה ולימוט המשיח יהיה הלכה כבית שמאי דווקא, המתתקת הדיינין בשרשון, אבל לעולם הבא שאחר ימות המשיח יהיה הלכה כבית היל דווקא שייהיו חסדים גמורים, ולא יהיה נדרש להמתתקת הדיינין...". והרי ברור שישיך לומר 'اشתקד אכלנו'.

ואולי ניתן גם ליישב זאת לפיה המתבאר בקונטרס הלכות של תורה שאינן בטלין לעולם, כי בתקופה השניה הרי תהיה הלכה הэн כב"ש והэн כב"ה כחדא מחתה, יעויי"ש. וגם לפי זה הרי א"א להתריר כמו ב"ש, רק להחמיר כב"ש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

בmdor הקודם הבאנו מקורות לכך שלעתיד לבוא תקופה הלהה כבית שמאי. באחרונים אנו מוצאים קושיה מסווגיא בש"ס ממנה נראה כמעט מפורש שלעת"ל תהיה הלכה גם כב"ה.

במסכת ביצה נחלקו ב"ש וב"ה לגבי 'ביצה שנולדה בי"ט - ב"ש אומרים תאכל ובי"ה אומרם לא תאכל'. בגמרה שם (ה, ב) מובאת דעת רב אדא ורב שלמן על בסיס שיטת-תקנת רבנן בן זכאי, כי גם ביצה שנולדה בי"ט ראשון אסורה ב"יר"ט שני. ומדוע? הרי בי"ט שני אין זה מוקצה שהרי היא כבר הייתה בעולם בי"ט ראשון, וכל יו"ט הוא עצמוני? אומרת הגמara: "מהירה יבנה בית המקדש ויאמרו אשתקד מי לא אכלנו ביצה ביום טוב שני השתא נמי ניכול ולא ידע אשתקד שתי קדושיםות ההן והשתא קדושה אחת", והיינו מכיוון שלעת"ל אנשים יזכרו כי בזמן הגלות כאשר היו שני ימים-טובים היו אוכלים ביצה בי"ט השני ולא ידעו להבדיל שהסיבה לכך היא שנוי הדין בינהם, لكن אוסרים גם עתה בי"ט שני לאכול את הביצה שנולדה בי"ט.

והנה כל זה הוא רק באם פוסקים לעת"ל כבית היל, אולם מכיוון שלעת"ל יפסקו כב"ש הרי בין כך יהיה הביצה מותרת לאכילה וא"כ למה גוזרים עכשו?

כשבעה תירוצים מוצאים אנו באחרונים על קושיה זו. ומהם:

תירוץ גאוני ראשון, יש לו אף מקור בתורת כ"ק אדמור"ר מלך המשיח שליט"א בתורת הלשיטתייה. והוא בספר מקראי קודש בשם הגאון מאוסטרוביצה. הנה על יסוד דברי Tos' (ב, א ד"ה קא) יש איסור בדבר שנולד, אלא שלפי ב"ש מכיוון שלדעתם הרי הביצה הילו אין cocci נמי שיצאה לאויר העולם רק בי"ט, אבל כבר לפני י"ט הייתה בתוך התרנגולת וא"כ 'בכח' היא כבר הייתה נמצאה ונולדה, אלא רק

כתובת המיל החדשה של מערכת החיל:

hachayal@rashlatz.com

זמן איקות

ב"ה
חג היגאולה י"ב תמוז ה'תשע"ט

בערב חג היגאולה נערכה עצרת תפילה
בתורת"לראשל"צ לרפואת משפייע הישיבה -
הרב בן-ציון חיים לוי יצחק שי גינזבורג

הרב גינזבורג העוסק בהשפטת החסידות
במקומות רבים ברחבי הארץ, מתמסר באופן
מיוחד לתפקידו בישיבה, מיום הקמתה לפני
13 שנה. כל בוקר רגילים תלמידי הישיבה
לראותו מתיצב עם שחר בחיות מחודשת
למסור שיעור חסידות.

במשך הימים מאז חלה הרב גינזבורג, לך
כל אחד מתלמידיו החלטות טובות לעשנות
פועלות לזכותו.

לאחר שחלפו כבר תריסר ימים בהם מצאו
אינו כדברי, ארגנו תלמידיו תפילה מיוחדת
לרפואתו השלמה, בה קראו את סדר פרקי
התהילים לרפואה כמוסיע בסוף ספר
התהילים, בציירות אותיות שמו ו'קרע שטן'
מזמור קי"ט.

לעומד התפילה ניגש ידידו ר' מענדל שי
לייפסקר מכפ"ח, שאמר את המזמורים בנעימה
לבבית מיוחדת שעוררה את כל המתפללים.

בסיום סדר התפילה לרפואה, עשו כבקשה
המשפחה וכעצת רבני חב"ד להוציא שם -
בן ציון, וחთמו על פ"נ כללי עם בקשה ברכה
לרפואתו.

הקהל הקדוש נקרא המשיך ולהתפלל על
הרב בן-ציון חיים לוי יצחק בן זהבה גולדה
מלכה, שישוב לאיתנו במרתה, ויכול לעסוק
במלאכת הקודש בישיבה ומחוץ לה.

יהי אדוננו מורהנו וובינו מלך המשיח לעולם ועד

האדם הנה מלבד זאת אשר בימי חייו יש
לו תקופות קבועות, ימי הילדות, נערות,
בחורות, אברכות, ימי הגדלות זקנה ושיבת
ומלבד מצב כשרונותיו, אם רגילים
ובינונים, או מאירים ונפלאים, וכן טبعו
בישן ועצב או עליין וצוהל, הנה מלבד
כל זאת הרי ההשגהה העליונה מזמן לוי
תקופות מיוחדות אשר לפעמים מסוימים
طبع האדם ומפתחים כשרונותיו להעמידו
על גובה מיוחד, להסתכל בתכליות חי
האדם על פני האדמה.

התקופה היוטר חזקה בפעולתה על מהלך
נפשו של האדם והתחפות כשרונותיו,
היא התקופה העשירה בעינויים ויסורים,
بعد עבודת תעモלה בשקייה ובמרץ
שבוביל איזה דעתה מן הדיעות, ובפרט מי
שהוא מתחבק ולוחם עם רודפי ולוחציו
بعد קיום וחיזוק דתו.

תקופה זו עם היותה סבוכה בעינוי הגוף
YSISORI הנפש, עם זה הנה עשרה היא
ברושים חזקים והם ימי האור בחיה
האדם.

כל מאורע ומאורע בתקופה הללו חשוב
הוא ונכבד למאד, ומה גם מאורע של
מאסר וכלא הנה לגודל התועלת הרוחנית
הבא להרגלים ראוי הוא לציין לא רק הימים
והלילה כי אם גם השעות והרגעים, כי
כל שעה ורגע של צער סיגוף ועינוי מביא
תועלת מופלגה וחוזק דעת בalthiy מוגבל,
כי גם החלש נהפך לגבר שגבגורים.

לקודם ח"ד ליקוט ל"ד מכתב